

Agc 400

โรม 25 ธันวาคม 2007
สมโภชพระคริสตสมภพ

สมาชิกที่รัก

ในช่วงปลายปี 2007 ซึ่งเราได้ทำกิจการต่าง ๆ เพื่อชีวิต โดยเลียนแบบพระเจ้า “ผู้รักชีวิต” และเรากำลังย่างเข้าสู่ปี 2008 ที่เปิดอยู่หน้าเรา ในฐานะเป็น “ปีแห่งพระเจ้า” พ่อขอเขียนถึงพวกท่านด้วยหัวใจของดอนบอสโก

ตั้งแต่ได้เขียนจดหมายฉบับสุดท้ายที่พ่อเสนอภาพรวมของภาคพื้นอัฟริกา-มาดากัสกาเป็นต้นมา พ่อไปเยี่ยมแขวงต่างๆ ของสหรัฐอเมริกา และรองแขวงคานาดาในช่วงเดือนกันยายน แล้วก็รองแขวงอัฟริกาใต้ในโอกาสครบรอบ 25 ปีของการเริ่มกิจการซาเลเซียนในประเทศไนจีเรีย หลังจากนั้นก็ไปเยี่ยมแขวงต่างๆ ของซัมเบียและโมซัมบิกในเดือนตุลาคม สุดท้ายก็ไปเยี่ยมแขวงตะวันออกเฉียงกลาง ก่อนจะเดินทางไปอาร์เจนตินาในเดือน พฤศจิกายน

นอกจากนี้ พ่ออยากพูดถึงเหตุการณ์ต่างๆ ที่น่าจดจำ อาทิ การส่ง
ธรรมทูตชุดล่าสุดตอนปลายเดือนกันยายน การแต่งตั้งมรณสักขีซาเลเซียน
แห่งสเปนในวันที่ 28 ตุลาคม และการแต่งตั้งเซฟเฟรีโน นามุงกูระ เป็น
บุญราศีในวันที่ 11 พฤศจิกายน

การแต่งตั้งบุญราศีสองครั้งนี้เป็นการสรุปวาระหกปีของพ่อที่เริ่มต้น
ด้วยการแต่งตั้งนักบุญแห่งความรักสามองค์ นั่นคือ ภราดาอาร์เทมิเดส ชัต
ตี คุณพ่อหลุยส์ วารีโอรา และซิสเตอร์มารีอา โรเมโร รวมคำเชื่อเชิญของ
พระสันตะปาปา ยอห์น ปอล ที่ 2 ให้เราก้าวเข้าสู่สหัสวรรษที่สามด้วย
มาตรฐานสูงส่งแห่งชีวิตคริสตชน

นอกนั้น ในขณะที่มรณสักขีนำเรากลับไปสู่จุดหมายแห่งศีลมหาสนิท
เพราะไม่มีศีลมหาสนิทหากไม่มีการเป็นมรณสักขีและไม่มีมรณสักขีหาก
ไม่มีศีลมหาสนิท เซฟเฟรีโนชี้บอกให้เห็นว่า เขามาถึงจุดนี้ได้ก็เพราะ

การกระทำของพระจิตเจ้าร่วมกับการอบรมซาเลเซียนที่ช่วยเหลือหลอมให้
ไม่ต้องสงสัยเลยว่าธรรมทูตที่คุณพ่อบอสโกส่งไปได้เรียนรู้และลอกเลียน
ประสบการณ์แห่งจิตตารมณ์และการอบรมจากวัลดอกโกเพื่อนักบุญน้อย
ไปสู่วุฒิภาวะ พ่อจึงเชื่อว่า คงไม่มีแรงจูงใจดีไปกว่านี้สำหรับการเลือก
คำขวัญสำหรับปีใหม่ที่พ่ออยากมอบให้พวกท่าน

ดังที่ท่านเห็นจากหัวข้อและเนื้อหาที่พ่อได้นำเสนอ สิ่งที่พ่ออยากเน้น ไม่อยู่ในบุคคลเป้าหมายแห่งการอบรมของเรา แต่ขอเน้นตัวผู้ให้การอบรม ซึ่งเป็นเหมือนพระเยซูเจ้าที่พระจิตแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเจิมและส่งไปประกาศข่าวดี ปลดปล่อยคนให้เป็นไท ทำให้คนตาบอดมองเห็นและประกาศปีแห่งพระเมตตาให้แก่บุคคลเป้าหมายแห่งการอบรมของเรา (เทียบ บ ลก 4,18-19) ดังนั้น คำขวัญปี 2008 มุ่งถึงคณะกรรมการอภิบาล หมู่ คณะผู้อบรม คณะที่ปรึกษาด้านอภิบาล ฯลฯ แห่งครอบครัวซาเลเซียน ถือว่าเป็นการเชื่อเชิญให้กระชับอัตลักษณ์แห่งการเป็นนักรบของเราอีกครั้งหนึ่ง เป็นการให้ความกระจ่างแก่โครงการอบรมซาเลเซียน เป็นการตรวจสอบวิธีการอบรมแบบถึงรากถึงโคน ให้ความชัดเจนแก่เป้าหมายของการอบรม รวมทั้งให้ความสำคัญในความล้มเหลวของการอบรมในสังคมด้วย

เราได้รับเรียกมาเพื่อภารกิจนี้เป็นการเฉพาะ พระวรสารโดยน.ลูกาที่พ่อเลือกมาเป็นบทนำของคำขวัญนั้นให้คำจำกัดความกระแสเรียกของเราในรูปแบบของคุณพ่อบอสโกได้อย่างชัดเจน จึงไม่ใช่เป็นการบังเอิญที่ในพระวินัยซาเลเซียนมีการเลือกพระวรสารตอนเดียวกันนี้มาใช้เป็นบทนำเรื่อง “การรับใช้ด้านอบรมอภิบาลของเรา”

ในตอนต้นแห่งชีวิตเปิดเผยของพระเยซูเจ้า พระองค์ทรงรับรู้ว่าเป็น

อ่านของประกาศกอิสยาห์ที่มีการนำมาอ่านในศาลาธรรมเป็นภารกิจแห่งพระเมสสิยาห์และทรงประกาศต่อหน้าเพื่อนร่วมเมืองของพระองค์ว่า “วันนี้ พระคัมภีร์ที่ท่านได้ยืมกลับเป็นความจริงแล้ว” (ลก 4,21)

คำว่า “วันนี้” ของพระเยซูเจ้ายังคงต่อเนื่องในภารกิจการอบรมของเรา โดยทางศีลล้างบาป เราได้รับการเจิมจากพระจิตเจ้าและถูกส่งไปหาเยาวชนเพื่อประกาศความใหม่แห่งชีวิตซึ่งพระคริสตเจ้าทรงเสนอให้เราเพื่อส่งเสริมชีวิตและพัฒนาชีวิตผ่านทาง การอบรมซึ่งเป็นการช่วยเยาวชนและคนยากจนให้เป็นไทจากการกดขี่ทุกชนิดและจากการตกขอบสังคมทุกรูปแบบ สถานการณ์แห่งการตกขอบสังคมกีดกันเยาวชนและคนจนไม่ให้มีโอกาสแสวงหาความจริง เปิดสู่ความหวัง ดำเนินชีวิตอย่างมีเป้าหมาย และเต็มด้วยความยินดี อีกทั้งสร้างอิสรภาพของตนขึ้นมา

คำขวัญปี 2008 ต่อเนื่องจากคำขวัญของปีก่อน ๆ ชีวิตเป็นของขวัญยิ่งใหญ่จากพระเจ้า “ผู้รักชีวิต” และทรงมอบเมล็ดชีวิตให้เราเพื่อเราจะได้ร่วมมือกับพระองค์ในการทำให้เมล็ดชีวิตเติบโตและผลิตดอกออกผลมากมาย เมล็ดชีวิตนี้ต้อง “ตกลงในเนื้อดินดี” ซึ่งจะเอื้อให้มันงอกงามและออกดอกออกผล ดินดีนี้คือครอบครัว ซึ่งเป็นเปลแห่งชีวิตและความรัก เป็นสถานที่แรกที่คนเรียนรู้การเป็นมนุษย์ ครอบครัวจึงต้อนรับของขวัญแห่งชีวิตด้วยความยินดีและรู้คุณ พร้อมกันนั้นก็จัดให้มีบริบทธรรมชาติที่เหมาะสมเพื่อช่วยให้ชีวิตเติบโตและพัฒนา กระนั้นก็ดี เนื้อดินดียังไม่พอ

ยังต้องมีความเพียรพยายามและความขยันขันแข็งของชาวนาในการรดน้ำ
ดูแลและช่วยให้มันเติบโตด้วย ชาวนาที่ช่วยให้ชีวิตเติบโตคือผู้อบรมนั่นเอง
คุณพ่อบอสโกกล่าวเกี่ยวกับเรื่องนี้ว่า “เนื้อดินแม่ที่แห้งแล้งและไร้ผลผลิต
สามารถกลับเป็นเนื้อดินดีได้ด้วยความสามารถของชาวนาฉันใด จิตใจ
มนุษย์ก็ฉันนั้น ตอนแรก ๆ ดูว่าจิตใจจะแห้งแล้งและดื้อรั้น แต่ไม่เร็วก็ช้า
จะออกดอกออกผลงดงาม เริ่มต้นด้วยการรักสิ่งที่ดีตามธรรมชาติ แล้วนั้น
ก็ความดีเห็นธรรมชาติ หากผู้นำจิตวิญญาณ (นักอบรม) ร่วมมือกับพระ
พรหมทานของพระเจ้าด้วยการภาวนาและออกแรงเพื่อให้เกิดผลที่ดีและ
งดงาม” (BM V, 236-7)

พ่อคิดว่าน่าจะพูดสิ่งที่พ่อได้เคยพูดในที่อื่นอีกครั้ง คำขวัญปีนี้ไม่ใช่มี
ไว้เพื่อเสนอหัวข้อใหม่ให้แตกต่างจากหัวข้อของปีก่อน ๆ พ่อมั่นใจว่า เรา
ไม่สามารถทำงานอภิบาลด้านการอบรมแบบขี้กขย่อน เดี่ยวหยุด เดี่ยว
เริ่ม แต่ต้องเป็นงานเหมือนงานเกษตรที่ต้องมีการวางแผนระยะยาว การ
เอาใจใส่ดูแล และก่อนอื่นหมด ต้องมีการทุ่มเทและความรักเป็นทุน นี่คือ
วิธีการทำเกษตรกรรมที่ดีที่สุด นี่คือการสร้างคนเพราะฉะนั้น หัวข้อ
คำขวัญปีนี้จึงเป็นการต่อเนื่องจากหัวข้อครอบครัวและชีวิต

นี่คือคำขวัญปี 2008

ให้เราอบรมด้วยหัวใจของคนบอสโก
เพื่อพัฒนาชีวิตเยาวชนไปสู่ความเต็มเปี่ยมแห่งศักยภาพ
โดยเฉพาะเยาวชนที่ยากจนและด้อยโอกาสกว่าหมด
ด้วยการส่งเสริมสิทธิของพวกเขาแต่ละคน

ในช่วงแรกคำอธิบายคำขวัญปีนี้ซึ่งถือว่าเป็นโครงการฝ่ายจิตและโปรแกรมการอภิบาลประจำปี พ่อบอสโกของ P. Duvallet ซึ่งเป็นผู้ร่วมงานของ Abbe Pierre เป็นเวลายี่สิบปีในงานอภิบาลเยาวชนที่ต้องคิดเป็นคำที่ท่านพูดกับซาเลเซียน “พวกท่านมีกิจการหลายอย่าง มีโรงเรียน ศูนย์เยาวชนสำหรับเด็กๆ แต่พวกท่านมีชุมทรัพย์หนึ่งเดียวเท่านั้น นั่นคือระบบการอบรมของคุณพ่อบอสโก ในสังคมที่เยาวชนโดนทรยศ โดนกดขี่ โดนใช้เพื่อแสวงหาผลประโยชน์นี้ องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงมอบหมายระบบการอบรมที่เน้นความเคารพต่อเด็กๆ เคารพความยิ่งใหญ่ ความเปราะบางและศักดิ์ศรีของพวกเขาในฐานะที่เป็นบุตรของพระเจ้า จงรักษาระบบการอบรมนี้ไว้ให้ดี หมั่นฟื้นฟู ทำให้ทันสมัยและมั่นคงด้วยการค้นพบใหม่ๆ อีกทั้งปรับให้เข้ากับเยาวชนแห่งศตวรรษที่ยี่สิบและโซกนาฏกรรมที่พวกเขากำลังเผชิญอยู่ ซึ่งสิ่งเหล่านี้คุณพ่อบอสโกไม่มีโอกาสรับรู้ กระนั้นก็ดี จงรักษาระบบการอบรมนี้ไว้ หากจำเป็นก็จงเปลี่ยนแปลงทุกอย่าง ยอมสูญเสียทุกอย่าง สูญเสียบ้านที่มีอยู่ แต่จงรักษาชุมทรัพย์นี้ไว้ด้วยการปลุก

ระดมความรักในดวงใจเป็นล้าน ๆ ดวงให้รักและช่วยเด็กให้รอด พวกเขาเป็นมรดกที่คุณพ่อบอสโกได้ทิ้งไว้ให้พวกท่าน”¹

พ่อคิดว่าคงยากที่จะหาคำขอร้องที่หนักแน่นไปกว่านี้ การสำนึกในความยิ่งใหญ่แห่งกระแสเรียกแห่งการเป็นนักอบรมและของขวัญที่เราได้รับจากวิธีการอบรมของคุณพ่อบอสโก ซึ่งเป็น “วิธีการอบรมแห่งหัวใจ” ทำให้เราอยากที่จะทุ่มเทชีวิตเพื่อให้คำพูดเชิงประกาศกนี้ได้เป็นความจริงในปัจจุบัน

คำขวัญมุ่งประเด็นสนใจไปที่

- การอบรมซาเลเซียนและระบบการป้องกันซึ่งเรานักอบรมต้องนำไปไตร่ตรองและรับอบรมเพิ่มเติมเพื่อจะได้ไม่สูญเสียความมั่งคั่งของมันไป
- การสนับสนุนอันทรงคุณค่าที่เราช่วยชีวิตและครอบครัวให้สามารถตอบรับการท้าทายยิ่งใหญ่ด้วยการอบรมของเรา
- การส่งเสริมสิทธิมนุษยชน โดยเฉพาะสิทธิของเด็กและเยาวชน ซึ่งต้องเป็นพันธะของการอบรมของเราเพื่อสร้างวัฒนธรรมที่ดีงาม

1. อบรมด้วยหัวใจของคนบอสโก

อบรมด้วยหัวใจของคอนบอสโกหมายความว่าผู้อบรมนำวิธีการอบรมของคุณพ่อบอสโกมาบ่มหัวใจแล้วปล่อยให้มันพรั่งพรู “เหตุผล ศาสนา และความรักใจดี” ออกมา โดยทำให้ความรักใจดีเป็นกุญแจหลักและนำหลักศาสนาและเหตุผลไปประยุกต์ใช้อย่างเป็นรูปธรรม หรือจะพูดอีกนัยหนึ่ง เป็นการดำเนินชีวิตระบบป้องกัน ซึ่งเป็นความรักที่รู้จักทำตัวให้น่ารัก (เทียบ ว. 20) ด้วยการอยู่ท่ามกลางเยาวชนและมีความใกล้ชิดสนิทสนมอย่างเป็นกันเองและอย่างมีประสิทธิภาพ ด้วยการร่วมมีส่วน ติดตาม ให้จิตวิญญาณ เป็นประจักษ์พยาน ส่งเสริมกระแสเรียกเยาวชน ในรูปแบบของการดูแลแบบซาเลเซียน สิ่งที่สำคัญกว่าหมดคือการต้องรื้อฟื้นการเลือกทำงานเพื่อเยาวชนยากจนและอยู่ในภาวะเสี่ยง พร้อมทั้งเข้าถึงสถานการณ์ที่ต้อรอนสิทธิของพวกเขาไม่ว่าในรูปแบบเปิดเผยหรือซ่อนเร้นทุกชนิด อีกทั้งมีความมั่นใจในทรัพยากรด้านบวกที่มีอยู่ในตัวเยาวชนแต่ละคน แม้ในบุคคลที่เคยได้รับผลกระทบในชีวิตมาแล้ว แล้วนั้นก็ทุ่มเทชีวิตของเราเพื่ออบรมพวกเขา

“ความรักของคุณพ่อบอสโกต่อเยาวชนเหล่านี้เป็นการกระทำที่ทันต่อเหตุการณ์ คุณพ่อให้ความเอาใจใส่ต่อชีวิตทั้งครบของพวกเขาด้วยการตอบสนองความต้องการของพวกเขาทั้งที่เห็นได้ชัดและที่ยังคงแอบแฝงอยู่ การกล่าวว่าคุณพ่อบอสโกมอบหัวใจทั้งครบให้แก่เยาวชนนั้นหมายถึงการที่คุณพ่อมอบทุกสิ่งในตัวคุณพ่อให้แก่เยาวชน สติปัญญา ดวงใจและน้ำใจ กำลังวังชา หรือจะพูดอีกนัยหนึ่ง คุณพ่อมอบความเป็นอยู่ทั้งสิ้นเพื่อความดีของพวกเขา ส่งเสริมให้พวกเขาพัฒนาเต็มศักยภาพและปรารถนาให้พวก

เขาทุกคนเอาตัวรอดไปสวรรค์ ดังนั้น สำหรับคุณพ่อบอสโก การเป็นคน
แห่งหัวใจหมายถึงการอุทิศตนทั้งครบเพื่อความอยู่ดีกินดีของเด็ก ๆ และ
อุทิศตนเพื่อพวกเขาอย่างเต็มกำลังจนกระทั่งลมหายใจสุดท้าย”²

เพื่อจะเข้าใจคำพูดของคุณพ่อบอสโกที่ว่า “การอบรมเป็นเรื่องของ
หัวใจซึ่งพระเจ้าผู้เดียวทรงเป็นเจ้าของ” (BM XVI, 376)³ และสามารถ
เข้าถึงระบบป้องกันได้อย่างถ่องแท้ พ่อว่าเราต้องฟังความเห็นของผู้
เชี่ยวชาญเกี่ยวกับนักอบรมศักดิ์สิทธิ์ผู้นี้ “วิธีการอบรมของคุณพ่อบอสโก
เป็นอันหนึ่งอันเดียวกับทุกสิ่งที่คุณพ่อทำด้วยบุคลิกภาพของคุณพ่อ ซึ่งโดย
ภาพรวมของคุณพ่อบอสโกแล้ว ทุกสิ่งอยู่ที่หัวใจนั่นเอง”⁴ และนี่คือความ
ยิ่งใหญ่และเคล็ดลับแห่งความสำเร็จของคุณพ่อในฐานะนักอบรม คุณพ่อ
บอสโกรู้จักสร้างความสมดุลระหว่างอำนาจและความใจดี ระหว่างความรัก
ต่อพระเจ้าและความรักต่อเยาวชนได้อย่างลงตัว

1.1. กระแสเรียกและเส้นทางสู่ความศักดิ์สิทธิ์

การที่การอบรมซาเลเซียนสามารถเชื่อมโยงและสืบทอดมาได้หลายปี
พร้อมทั้งสอดแทรกเข้าสู่วัฒนธรรมในบริบทที่หลากหลายและสามารถตอบสนอง
ความต้องการและความคาดหวังใหม่ ๆ ของเยาวชนได้ตลอดนั้น ก็
เป็นเพราะความศักดิ์สิทธิ์ของคุณพ่อบอสโกนั่นเอง

ความผสมผสานกลมกลืนระหว่างพรสวรรค์กับสถานการณ์ทำให้คุณพ่อบอสโกกลายเป็น “บิดา อาจารย์และเพื่อนของเยาวชน” ดังที่พระสันตะปาปา ยอห์น ปอล ที่ 2 ได้ตรัสถึงท่านในปี 1988 ความสามารถโดยธรรมชาติของคุณพ่อบอสโกที่จะเข้าหาเยาวชนและทำตัวให้พวกเขาไว้วางใจ อีกทั้งศาสนบริการในฐานะสงฆ์ทำให้คุณพ่อสามารถเข้าถึงหัวใจมนุษย์ได้อย่างลึกซึ้งและเข้าถึงผลงานของพระหรรษทานในการพัฒนาของเด็ก ๆ รวมทั้งไหวพริบในการประยุกต์ความคิดอ่านลงสู่ภาคปฏิบัติในรูปแบบชื่อ ๆ และการคลุกคลีกับเยาวชนเป็นเวลานาน ๆ...เหล่านี้เอื้อให้ท่านสามารถพัฒนาแรงบันดาลใจแรกเริ่มให้ไปถึงความเต็มเปี่ยมได้อย่างงดงาม

ทว่า รากแก้วของทุกสิ่งเหล่านี้คือกระแสเรียก คุณพ่อบอสโกถือว่าการรับใช้เยาวชนคือการตอบรับการเรียกขององค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยใจกว้าง เป็นการผสมผสานระหว่างความศักดิ์สิทธิ์และการอบรม เป็นชีวิตแห่งการเสียสละ เป็นการแสดงออกของความรัก ซึ่งรวมกันเป็นบุคลิกของตัวท่าน คุณพ่อจึงเป็นนักอบรมศักดิ์สิทธิ์และเป็นนักบุญนักอบรม

คุณพ่อบอสโกทำให้การผสมผสานดังกล่าวหลอมกันเป็น “ระบบ” ซึ่งเป็นกระบวนการความคิดและการนำสู่ภาคปฏิบัติที่สามารถเขียนเป็นหนังสือ เล่าเป็นภาพยนตร์ บรรยายเป็นบทกวีหรือบทเพลงได้อย่างลงตัว สิ่งนี้เองดึงดูดใจผู้ร่วมงานที่เต็มไปด้วยความกระตือรือร้นและสร้างความฝันให้แก่เยาวชน

ศิษย์ของคุณพ่อบอสโกซึ่งต่างก็มีกระแสเรียกให้เป็นนักอบรมได้นำระบบการอบรมนี้เข้าสู่วัฒนธรรมหลากหลายและทำให้เป็นโครงการอบรมที่แตกต่างกันตามแต่สถานการณ์ของเยาวชน บุคคลเป้าหมายแห่งภารกิจของเรา

เมื่อมีการพิจารณาเกี่ยวกับชีวิตของคุณพ่อบอสโกหรือประวัติศาสตร์กิจการของท่าน ก็มักจะเกิดคำถามเหล่านี้ แล้วทุกวันนี้ล่ะ? จะสามารถนำไอเดียนี้ออกไปประยุกต์ได้แค่ไหน? วิธีแก้ไขปัญหาที่คุณพ่อเคยใช้จะสามารถนำมาแก้ไขปัญหาที่เราต้องพบเห็นและดูจะยากเกินกว่าแก้ได้หรือเปล่า? เป็นต้นว่า การเสวนาระหว่างวัย ความสามารถในการสื่อคุณค่า การสื่อมุมมองของความจริงต่างๆ ฯลฯ

พ่อคงไม่เสียเวลาพูดถึงความแตกต่างระหว่างสมัยของคุณพ่อบอสโกกับสมัยของเรา ซึ่งแต่ละอย่างก็ไม่ใช่เรื่องเล็กน้อยและมีอยู่ในทุกพื้นที่ อาทิ สภาพเยาวชน ครอบครัว พฤติกรรม รูปแบบการศึกษาอบรม ชีวิตสังคม การปฏิบัติศาสนากิจ เป็นต้น และหากจะพยายามย้อนรอยประวัติศาสตร์อย่างซื่อสัตย์ ก็คงต้องลำบากที่จะเข้าใจประสบการณ์แห่งอดีต และลำบากไปกว่านั้นหากจะนำประสบการณ์เหล่านั้นมาใช้ดำเนินชีวิตและปฏิบัติในบริบทที่แตกต่างไปโดยสิ้นเชิง

กระนั้นก็ดี เรามีความตระหนักรู้ว่าสิ่งที่เกิดขึ้นกับคุณพ่อบอสโกนั้นเป็นช่วงเวลาเติมเปี่ยมแห่งพระพรของท่าน และเราสามารถใช้เป็นแรง

บันดาลใจสำหรับผู้ปกครองและผู้อบรมที่จะนำมาประยุกต์ใช้ในบริบทปัจจุบัน ตอกย้ำให้รู้ว่ามีความคิดหลายอย่างที่พร้อมจะนำไปพัฒนาได้เหมือนดังเมล็ดที่พร้อมจะงอกสู่ชีวิต”⁵

1.2. รักปกป้อง

บทเรียนอย่างหนึ่งที่เราต้องเรียนรู้คือการป้องกัน อาทิ ความจำเป็นของการป้องกัน ประโยชน์ ผลกระทบและความรับผิดชอบที่ต้องมี ปัจจุบันนี้ที่เราต่างรับรู้ข้อมูลหลายอย่างที่น่าตกใจ เราก็ยังจะเห็นความจำเป็นของการป้องกัน แต่การที่ยอมรับหลักการและนำไปปฏิบัติอย่างมีประสิทธิภาพในสถานการณ์สังคมในปัจจุบันนั้นไม่ง่าย น่าเสียดายว่าเรื่องนี้ไม่ได้รับความสนใจเท่าที่ควร

กระนั้นก็ดี การป้องกันเป็นเรื่องไม่ต้องลงทุนมากมายแต่มีประสิทธิผลมากกว่ามาตรการแก้ไขความผิดและการฟื้นฟูหลังต้องคดี อันที่จริงแล้ว การป้องกันเป็นการช่วยให้เยาวชนส่วนมากหลุดพ้นจากประสบการณ์เชิงลบหลากหลายรูปแบบ ซึ่งแต่ละอย่างล้วนทำให้พวกเขาต้องเสี่ยงต่อการเสียสุขภาพ การพัฒนาด้านจิตวิทยา การใช้ศักยภาพที่มีและความสุขนิรันดร ในเวลาเดียวกันก็ทำให้พวกเขาได้ใช้พรสวรรค์ที่มีอย่างเต็มที่ ได้ประโยชน์สูงสุดจากโอกาสการศึกษาอบรมที่มี และสามารถแก้ไขความผิดพลาดที่ทำไว้ในอดีต นี่คือข้อสรุปที่คุณพ่อบอสโกได้จาก

ประสบการณ์การทำงานเพื่อเยาวชนที่ถูกจำจองในคุกและการติดต่อกับ
เยาวชนที่ขายแรงงานในกรุงตุริน

การป้องกันในรูปแบบตำรวจเพื่อรักษากฎหมายในสังคมกลายเป็น
ลักษณะสำคัญและพื้นฐานของการอบรมของคุณพ่อบอสโก เป็นการป้องกัน
เพราะไร้ซึ่งกาลเวลาและเพราะรูปแบบและวิธีการที่คุณพ่อนำมาใช้ คุณพ่อ
มองเห็นล่วงหน้าถึงสถานการณ์เลวร้าย ไม่ว่าจะเป็นด้านร่างกายหรือด้าน
จิตใจ อีกทั้งพฤติกรรมที่จะตามมา ในเวลาเดียวกันคุณพ่อก็หามาตรการ
เพื่อรักษาคุณภาพที่ดีในแต่ละบุคคลและชี้แนะไปสู่โครงการที่น่าดึงดูดใจ
และมากด้วยประโยชน์ คุณพ่อตระหนักถึงความดีในจิตใจของเยาวชน
แต่ละคน แม้แต่ในตัวเยาวชนที่เลวร้ายกว่าหมดยังมีเมล็ดแห่งความดีอยู่
จึงเป็นหน้าที่ของผู้อบรมที่ชาญฉลาดที่จะค้นพบและช่วยพวกเขาพัฒนา
ความดีนั้น ๆ เพื่อทำเช่นนี้ได้จำเป็นต้องสร้างบริบทที่ดี ๆ อาทิ บรรยากาศ
ครอบครัว เพื่อน ๆ สิ่งที่ต้องทำ สิ่งที่ต้องเรียนรู้ ซึ่งแต่ละอย่างจะเป็นตัว
กระตุ้นให้เยาวชนเกิดความสำนึก และเรียนรู้โลกแห่งความจริงให้กว้างขึ้น
ซึ่งแต่ละอย่างจะเอื้อให้พวกเขาพบความสุขกับการดำเนินชีวิตและได้ลิ้ม
รสชาติแห่งความดี

นี่คือวิธีการที่คุณพ่อบอสโกใช้ในการเข้าหาไมเกิล มาโคเน “ขุนพล
น้อย” แห่งสถานีรถไฟการ์มาญูลา เพื่อมอบความเป็นมิตรให้ ตามด้วย
การศึกษาอบรมในศูนย์เยาวชนแห่งวัลดอกโก การชี้หน้าที่เชี่ยวชาญ (“มาร์
โคเนที่รัก พ่ออยากให้เธอช่วยพ่ออย่างหนึ่ง...คือปล่อยให้พ่อมองเข้าไปใน

จิตใจของเธอสักพักหนึ่ง”) ในที่สุด คุณพ่อบอสโกก็สามารถช่วยให้พบความหมายแห่งชีวิตและแหล่งที่มาแห่งความสุขแท้ในพระเจ้า (“โอ ผมมีความสุขเหลือเกิน”) พร้อมทั้งยกย่องเขาให้เป็นแบบอย่างสำหรับเยาวชนเมื่อวานนี้และวันนี้

ปัญหาอย่างหนึ่งในสังคมทุกวันนี้คือการให้การศึกษาอบรมที่ยังไม่เพียงพอและไปไม่ถึงทุกคน เด็กหลายคนจึงหลุดออกนอกทางและไม่ได้รับสิ่งที่พวกเขาแสวงหา การศึกษาอบรมดังกล่าวจึงไม่ครอบคลุมไปถึงเด็กที่ยังไม่มีความพร้อมหรือตามคนอื่นไม่ทัน ดังนั้น เราต้องจัดการกับสถานการณ์นี้ด้วยมาตรการเชิงป้องกันและจัดให้เด็กและเยาวชนมีการศึกษาอบรมได้อย่างเพียงพอ พร้อมกับการฝึกพลังกับครอบครัว นักการเมือง สวัสดิการสังคม ตัวแทนการศึกษา หมู่คณะวัดและปัจเจกบุคคล การศึกษาอบรม โดยเฉพาะสำหรับเยาวชนที่ด้อยโอกาส แทนที่จะมองว่าเป็นเรื่องของงานหรือคุณภาพเชิงอาชีพ น่าจะมองเป็นกระแสเรียกอย่างหนึ่ง คุณพ่อบอสโกเป็นบุคคลที่มีพระพรพิเศษและเป็นผู้บุกเบิกในด้านนี้ คุณพ่อล้าหน้าไปไกลก่อนจะมีการ

ตรากฎหมายหรือการสร้างธรรมเนียมประเพณีในเรื่องนี้ คุณพ่อสำนึกในการทำลายของสังคม และใช้วิธีการเข้าหาเด็กและเยาวชนในแบบของคุณพ่อซึ่งเป็นผลจากกระแสเรียกที่ได้รับและทำให้การริเริ่มทุกอย่างเชื่อมโยงกับชื่อของคุณพ่อ สิ่งที่เราต้องทำเพื่อตอบรับการท้าทายในปัจจุบันก็คงไม่แตกต่างจากสมัยของคุณพ่อบอสโกนัก นั่นคือ ขับเคลื่อนพลังทุกอย่างที่มีอยู่ ส่งเสริมกระแสเรียกนักรบและสนับสนุนโครงการต่าง ๆ

ประสิทธิผลเชิงป้องกันของการอบรมตั้งอยู่ในคุณภาพของการอบรม ความซับซ้อนทางสังคม ความหลากหลายด้านความนึกคิดและสารที่สื่อออกมา การแบ่งชีวิตออกเป็นส่วน ๆ ก่อผลเสียให้แก่การอบรมด้วย สิ่งหนึ่งที่เห็นได้ชัดคือ ความไม่ต่อเนื่องระหว่างสิ่งที่นำเสนอกับรูปแบบต่างๆ ของการตอบรับ เลยกลายเป็นการใช้ยาควบคุมอาหารไม่เพียงแต่ฝ่ายกาย แต่ฝ่ายจิตใจด้วย คำสโลแกนเลยกลายเป็นรูปแบบของการสื่อสาร

อันตรายอีกอย่างหนึ่งคือการเลือกสิ่งที่มีอยู่ตามใจชอบ นี่คืออัตนิยม (subjective) การเลือกจึงผ่านจากตลาดไปสู่ชีวิต ใครก็ตามย่อมรู้ดีว่ามันยากที่จะรวมขอมระหว่างตัวเลือกที่แตกต่างกัน นั่นคือ ระหว่างผลประโยชน์ส่วนตัวกับความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันกับผู้อื่น ระหว่างความรักกับเพศ ระหว่างมุมมองเชิงวัตถุ (objective) กับความสำนึกถึงพระเจ้า ระหว่างข้อมูลข่าวสารมากมายกับความยากในการเข้าถึงคุณค่าของมัน ระหว่างสิทธิกับหน้าที่ ระหว่างอิสรภาพและมโนธรรม

วิธีการของคุณพ่อบอสโกคือการส่งเสริมเยาวชนในทุกเรื่องที่เป็นเชิงบวกหรือความทะเยอทะยานที่สร้างสรรค์ ช่วยพวกเขาให้เข้าถึงคุณค่าด้านวัฒนธรรมซึ่งประกอบด้วยความคิดเห็น ประเพณีและความเชื่อ ซึ่งแต่ละอย่างเปิดโอกาสให้พวกเขาเข้าถึงประสบการณ์ลึกซึ้งแห่งความเชื่อ ช่วยให้พวกเขามีบทบาทในสังคมที่พวกเขาสามารถรู้สึกว่าเป็นส่วนหนึ่ง ด้วยงานที่ทำ ด้วยการร่วมรับผิดชอบในความดีส่วนรวมและอุทิศตนเพื่อ

สร้างความกลมกลืนในสังคม คุณพ่อบอสโกใช้คำพูดง่ายๆ เพื่อให้เยาวชนเข้าใจ เช่นว่า “คริสตชนที่ดีและพลเมืองที่ซื่อสัตย์” “สุขภาพ ความฉลาดรอบรู้ ความศักดิ์สิทธิ์” “เหตุผลและความเชื่อ”

ผลประโยชน์ที่แต่ละคนได้รับจากการอบรมจะต้องนำไปสร้างประโยชน์ให้แก่สังคมด้วยจิตตารมณ์แห่งความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันกับผู้อื่น โดยการดำเนินชีวิตซื่อสัตย์ในผลสำเร็จด้านวัตถุในโลกที่มีมิติฝ่ายจิต มิติเหนือธรรมชาติและมิติคริสตธรรม การอบรมและการฝึกฝนด้านอาชีพ ต้องโยงไปถึงมุมมองคริสตชนเกี่ยวกับโลก การอบรมมโนธรรมและการสร้างความสัมพันธ์ฉันพี่น้อง

เพื่อจะไม่ตกในอุดมการณ์ที่เลเยเถิด คุณพ่อบอสโกเริ่มจากสิ่งที่ทำได้ ปรับเข้ากับสภาพของเยาวชนและสถานการณ์ของผู้ให้การอบรม ในศูนย์เยาวชนของคุณพ่อเด็กสามารถวิ่งเล่น พวกเขาได้รับการต้อนรับอย่างอบอุ่น กระทั่งกลายเป็นความสัมพันธ์สนิทสนม มีการสอนความรู้ด้านศาสนา พวกเขาเรียนรู้เขียนอ่าน ฝึกทำงาน รู้หลักประพฤติกฎปฏิบัติด้านสังคม กฎหมายด้านแรงงาน พร้อมกับความพยายามปรับปรุงให้ดีขึ้น

ปัจจุบันมีการเรียนรู้ที่ไม่ได้นำปัญหาชีวิตเกี่ยวข้องด้วย นี่คือสิ่งที่เยาวชนรู้สึกคับข้องใจ นอกนั้นก็มีการอบรมด้านอาชีพโดยไม่นำพาต่อหลัก

ศีลธรรมหรือมิติด้านวัฒนธรรมเลย มีการอบรมที่จำกัดอยู่แค่เวลาปัจจุบัน และไม่มีการพูดถึงปัญหาชีวิตแต่อย่างใด

ชีวิตและสังคมซับซ้อนขึ้นทุกวัน ใครก็ตามที่ไม่มีแผนที่หรือเข็มทิศก็ อาจจะหลงหรือไปไม่ทันผู้อื่น การอบรมด้านความนึกคิด ด้านมโนธรรม และด้านจิตใจจึงเป็นเรื่องจำเป็นมากกว่าหมด

“พื้นที่ปัญหา” หนึ่งของการอบรมทุกวันนี้คือการสื่อสาร การสื่อสาร ระหว่างวัยอันเนื่องมาจากการเปลี่ยนแปลงที่รวดเร็ว การสื่อสารระหว่าง บุคคลที่มีน้อยลง การสื่อสารระหว่างสถาบันและผู้มาใช้บริการอันเนื่องมา จากความเข้าใจเป้าหมายแตกต่างกันออกไป การสื่อสารทุกวันนี้จึงสับสน มีปัญหา เต็มด้วยความกำกวมอันเนื่องมาจากเสียงหนวกหูมากเกินไป หรือมีสารมากจนเลือกไม่ถูก รวมทั้งผู้สื่อสารและผู้รับสารไม่ปรับเปลี่ยนให้ ตรงกัน ผลที่ตามมาคือความเข้าใจผิด ความเจียบ ชืดจำกัด การเลือกฟัง เฉพาะที่ต้องการ การพยายามอยู่ด้วยกันอย่างสงบ ไม่ให้มีเรื่องมีราว จึง ยากที่จะให้คำแนะนำเกี่ยวกับท่าที การวางตัวหรือการสื่อคุณค่าต่าง ๆ

1.3. ภาษาหัวใจ

ภาษาหัวใจก็เปลี่ยนไปจากสมัยของคุณพ่อบอสโกไม่น้อย กระนั้นก็ดี คุณพ่อยังได้เสนอแนะว่ามันเป็นเรื่องง่ายและหากรู้จักนำมาใช้ก็จะได้ใจคน อื่นได้ไม่ยาก ข้อเสนอแนะอย่างหนึ่งคือ “จงรักเด็ก” “เราจะได้หลายอย่าง

จากเด็ก ๆ ด้วยสายตาเป็นมิตร” ใน “จดหมายเกี่ยวกับการลงโทษเด็ก” มีเขียนว่า “จงใช้คำพูดส่งเสริมให้กำลังใจ แทนที่จะเอาแต่ตำหนิ” (*BM XVI, 373*)⁶

รักเด็กคือยอมรับพวกเขาอย่างที่เราเป็น ใช้เวลาอยู่กับพวกเขา แสดงให้เห็นว่าเราอยากจะมีส่วนในค่านิยมและความไว้วางใจของพวกเขา ทำให้เห็นว่าเราสนุกกับสิ่งเหล่านี้ ให้ความไว้วางใจพวกเขาในสิ่งที่พวกเขาสามารถทำได้ ในเวลาเดียวกันก็อดทนกับข้อบกพร่องอันเกิดจากความหวัหวัหรือการขาดวุฒิภาวะของพวกเขา นี่คือนิสัยที่คุณพ่อบอสโกคิด “เยาวชนทุกคนมีวิกฤติการของพวกเขาเอง อย่างที่ท่านก็มีเหมือนกัน สวรรค์จะช่วยเราถ้าเราไม่พยายามจะทำให้พวกเขาผ่านพ้นวิกฤติไปอย่างเร่งรีบและไร้ตำหนิใด ๆ” (*BM XVI, 373*)⁷

มีคำพูดที่ไม่ค่อยใช้พูดกันในปัจจุบันนี้ซึ่งซาเลเซียนภูมิใจที่จะรักษามันไว้เพราะคำพูดนี้สรุปสิ่งที่คุณพ่อบอสโกได้เรียนรู้เกี่ยวกับความสัมพันธ์ด้านการอบรมและมอบให้เป็นข้อเสนอแนะ นั่นคือ ความรักใจดี ซึ่งมีที่มาในความรักแห่งพระวรสาร ความรักที่ทำให้ผู้อบรมเห็นถึงแผนการของพระเจ้าสำหรับเยาวชนแต่ละคนและช่วยเยาวชนให้สำนึกถึงแผนการนี้และทำให้แผนการนี้เป็นรูปธรรมด้วยความรักที่เป็นไทและไม่เห็นแก่ตัวตามเยี่ยงอย่างความรักของพระเจ้า ความรักใจดีคือความรักที่เห็นได้และแสดงออกได้

ความรักใจดีเป็นความรักที่แสดงออกมาในรูปแบบที่เยาวชนพร้อมจะตอบรับ โดยเฉพาะเยาวชนที่ยากจน เป็นการเข้าหาด้วยความไวใจ เข้าหาเป็นฝ่ายแรก พูดคำแรก ให้ความเคารพอย่างที่เขาเข้าใจได้ สนับสนุนให้มีความไว้วางใจต่อกัน ส่งเสริมความมั่นใจในตนเอง เสนอและส่งเสริมให้ร่วมมีส่วนร่วมและร่วมพลังเพื่อเอาชนะความยากลำบากต่าง ๆ

เช่นนี้ แม้จะยังมีความยากลำบาก แต่ความสัมพันธ์เริ่มพัฒนาขึ้น กระนั้นก็ดียังต้องตีความการหยิ่งรั้งของคุณพ่อบอสโกให้เข้ากับบริบทของเรา ด้วย ความสัมพันธ์นี้จะกลายเป็นมิตรภาพและพัฒนาไปสู่ความเป็นบิดาในที่สุด

มิตรภาพเติบโตได้ด้วยท่าทีใกล้ชิดเป็นกันเองและรับการหล่อเลี้ยงจากท่าทีเหล่านี้ แล้วนั้นก็เกิดความไว้วางใจ และความไว้วางใจเป็นทุกสิ่งทุกอย่างของการอบรม เพราะนั่นเป็นหนทางเดียวที่เยาวชนจะเปิดประตูดวงใจให้เราและเปิดเผยความลับของพวกเขาให้เรา พร้อมกับบอกเราว่าการตอบสนองเป็นไปได้ ในกรณีของเรามิตรภาพแสดงออกมาในการดูแล

การจะเข้าใจความหมายของการดูแลซาเลเซียนคงยากหากดูแค่ความหมายของคำจากพจนานุกรมที่ใช้กันทุกวันนี้ การดูแลเป็นคำที่บ่งบอกถึงประสบการณ์และมีความหมาย เป็นคำที่ใช้ในความหมายหนึ่งเดียวเท่านั้น เป็นคำบ่งบอกถึงความปรารถนาที่จะอยู่กับเยาวชน “ฉันอยากจะอยู่กับ

พวกเธอที่นี้” เป็นการอยู่ทางกายในที่เยาวชนมารวมตัวกัน แลกเปลี่ยนความคิดเห็นและวางแผนด้วยกัน ในเวลาเดียวกันก็เป็นเวลาที่มีมิติด้านศีลธรรมที่เข้าใจได้ง่าย เป็นการให้กำลังใจและชี้แนะแนวทาง อีกทั้งให้คำแนะนำตามความต้องการของเยาวชนแต่ละคน

การดูแลจึงเป็นการอบรมแบบพ่อลูก ซึ่งมากไปกว่ามิตรภาพ มันเป็นการแสดงออกของความรักและอำนาจแห่งความรับผิดชอบที่เสนอนำและสอน อีกทั้งเรียกร้องให้มีวินัยและความจริงจัง ความเป็นพ่อจึงเป็นความรักและอำนาจในเวลาเดียวกัน

สิ่งนี้เราเห็นได้ดีกว่าหมดในคำว่า “รู้ที่จะพูดกับหัวใจ” เป็นการพูดแบบตัวต่อตัว ซึ่งเป็นวิธีปฏิบัติต่อสิ่งที่เยาวชนคิด ช่วยอธิบายให้พวกเขาเข้าใจในสิ่งที่กำลังเกิดขึ้นในชีวิตของพวกเขา ในเวลาเดียวกันก็ช่วยให้พวกเขาเข้าใจในคุณค่าของรูปแบบพฤติกรรมและความรู้สึก หยั่งลึกลงไปนมโนธรรมของพวกเขา

พูดให้น้อยแต่เข้าใจประเด็น ไม่หยาบคายแต่ชัดเจน ในวิธีการอบรมของคุณพ่อบอสโก มีสองตัวอย่างของวิธีการพูดแบบนี้ นั่นคือ “ราตรีสวรรค์” ซึ่งเป็นคำพูดไม่กี่คำที่พูดกับแต่ละคนในตอนค่ำ พร้อมกับข้อคิดเกี่ยวกับสิ่งที่เกิดขึ้นในระหว่างวัน และ “คำพูดกระซิบที่หู” ซึ่งเป็นคำพูดแบบตัวต่อตัวในรูปแบบไม่เป็นทางการในช่วงเวลาหย่อนใจ แต่ละคำพูดเป็นเรื่องละเอียดอ่อนเพราะเป็นการพูดถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นและมีคำ

แนะนำอันชาญฉลาดว่าจะจัดการกับเหตุการณ์เหล่านี้ได้อย่างไร อันที่จริงแล้ว นี่คือตัวช่วยในการดำเนินชีวิตและการสอนศิลปะแห่งการดำเนินชีวิต

มิตรภาพ การดูแลและความเป็นบิดาช่วยสร้าง บรรยากาศครอบครัว ที่ซึ่งมีความเข้าใจด้านคุณค่าและการยอมรับในสิ่งที่คุณค่าเรียกร้อง และเช่นนี้ก็เกิดมีความสมดุลระหว่างท่าทีแห่งอำนาจซึ่งเสี่ยงที่จะไม่มีอิทธิพลเหนือเยาวชนแม้จะได้ผลภายนอกกับการปฏิบัติกับเยาวชนอย่างไม่มีเป้าหมาย ความสมดุลระหว่างการก้าวก่ายจนเยาวชนไม่สามารถแสดงออกได้อย่างอิสระกับการอบรมแบบปล่อยตามใจอย่างไร้ความผิดชอบโดยไม่มี ความพยายามจะสื่อคุณค่าใดๆ ความสมดุลระหว่างท่าทีที่เป็นเพื่อนมากเกินไปกับพฤติกรรมแบบผู้ใหญ่ที่รับผิดชอบ

ความเป็นบิดาของคุณพ่อบอสโก แสดงออกมาในบริบทครอบครัวที่มีผู้อาวุโสเป็นใหญ่ ซึ่งเป็นลักษณะต้นแบบของการใช้อำนาจ อาทิ ในสังคม ในโลกธุรกิจ ในการศึกษา เป็นต้น แต่ละอย่างจึงมี “รูปแบบครอบครัวของตน” ไม่ว่าจะเป็นการศึกษา ธุรกิจ หรือเศรษฐกิจ การอบรมที่มีผู้อบรมเล่น “บทบาทพ่อ” จึงไม่ค่อยมีการพูดถึงนัก

สำหรับการอบรมของเรา ไม่มีอะไรสามารถทดแทนความเป็นบิดาได้ เพราะเป็นความรักที่ให้ชีวิตและรับผิดชอบต่อการพัฒนา เป็นความรักจากหัวใจอย่างที่เราควรจะเป็น เป็นการช่วยกระบวนการแห่งวุฒิภาวะ ยอมรับความเป็นเอกเทศ และต้อนรับคนที่กลับมาด้วยความยินดี

การป้องกัน ข้อเสนอแนะ และความสัมพันธ์มารวมตัวกันทุกครั้งที่เราพบเห็นเยาวชน เยาวชนต้องการแสดงความมีชีวิตชีวาออกมา สิ่งที่เราเขารู้สึกภายใน สิ่งที่เราคิดและวางแผน เยาวชนต้องการมีโอกาสเพื่อมีประสบการณ์ของการมีความรับผิดชอบ นำคุณค่าที่ได้เรียนรู้ไปประยุกต์ให้เป็นรูปธรรม ฝึกฝนความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันกับผู้อื่น อีกทั้งรู้จักบริหารชีวิตของพวกเขาเอง

สำหรับนักอบรมชาวเลเขียน “กุญแจการอบรมที่ดีที่สุด” เพื่อจะรู้จักเยาวชน จึงไม่อยู่ที่การทดสอบทางจิตวิทยา หากแต่อยู่ใน “สนามเล่น” ณ ที่ซึ่งเยาวชนสามารถแสดงออกมาได้อย่างเป็นธรรมชาติ การติดต่อในเชิงอบรมจึงไม่อยู่ในสถานการณ์แบบทางการ แต่ในรูปแบบเป็นธรรมชาติ แม้ว่ากระบวนการเติบโตของเยาวชนจะต้องมีความเคารพในกฎเกณฑ์และความอ่อนน้อมเชื่อฟังผู้อบรม กระนั้นก็ดี สิ่งที่เราต้องการมากกว่านั้นคือการมีโอกาที่จะมีส่วนร่วมในกิจกรรมต่าง ๆ ด้วยความร่าเริงยินดีและในชีวิตกลุ่ม ชมรม หมู่คณะเยาวชน ณ ที่ซึ่งผู้อบรมมีบทบาทในการสร้างแรงบันดาลใจ ขับเคลื่อน ให้กำลังใจ เปิดวิสัยทัศน์และสนับสนุนกิจกรรมสร้างสรรค์ต่าง ๆ

กิจการที่ได้รับแรงบันดาลใจจากคุณพ่อบอสโกต่างก็รักษาลักษณะจำเพาะที่คุณพ่อได้ก่อตั้งขึ้น แต่ละกิจการจึงพยายามตอบสนองความต้องการของเยาวชนอย่างเป็นรูปธรรมและสอดคล้องกับอุดมการณ์ในแต่ละ

โครงการ อาทิ การเรียนการสอน หอพัก การเตรียมความพร้อมสำหรับงานที่จะทำและการพักผ่อน เป็นต้น นอกนั้นก็ยังรวบรวมผู้ใหญ่ให้มาอยู่ด้วยกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งชนชั้นกรรมกรหรือผู้ที่สนใจช่วยผู้อื่น จึงเป็นกิจกรรมที่เปิดกว้างสำหรับทุกคน พร้อมกับเครือข่าย การร่วมมือกับสถาบันต่าง ๆ ชุมชนท้องถิ่น ประชาชนและผู้มีอำนาจทางบ้านเมือง

ปัจจุบันนี้ เยาวชนต้องการ “พื้นที่” สำหรับเยาวชน ไม่ว่าจะขนาดเล็ก ขนาดกลางหรือขนาดใหญ่ ดังที่เห็นได้ชัดจากดิสโกเธคและสถานที่บันเทิงต่าง ๆ ความโดดเดี่ยวซึ่งเป็นผลมาจากพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนมักจะก่อปัญหาและความเสียหายให้เยาวชน การวิเคราะห์เชิงการอบรมเจาะลึกเข้าถึงประเด็นของความแตกต่างระหว่างสถานที่จัดขึ้นเพื่อจุดประสงค์จำเพาะกับ “สถานที่เพื่อชีวิต” ที่เปิดให้เข้าออกอย่างเป็นธรรมชาติ เพื่อค้นหาความหมาย โครงการ การสร้างสรรค์ ระหว่างสถานที่บังคับกับสถานที่เลือกอย่างอิสระ ระหว่างสถานที่กำหนดให้กับสถานที่เพื่อชีวิต ในกรณีของคุณพ่อบอสโก คุณพ่อผสมผสานสถานที่สองประเภทนี้เข้าด้วยกัน เพื่อว่าความแตกต่างเชิงการอบรมจะได้หมดไป

2. สนับสนุนการพัฒนาของเยาวชนไปสู่ความ เต็มเปี่ยม แห่งศักยภาพ

เมื่อต้องเผชิญหน้ากับสถานการณ์เยาวชน คุณพ่อบอสโกได้เลือกการ
อบรม เป็นการอบรมที่สังเกตเห็นล่วงหน้าถึงความชั่วด้วยการไว้วางใจในความ
ดีที่มีอยู่ในจิตใจของเยาวชนแต่ละคน อีกทั้งศักยภาพที่สามารถพัฒนาได้
ด้วยความพากเพียรมั่นคง ในเวลาเดียวกันก็คำนึงถึงความเป็นปัจเจกของ
เยาวชนแต่ละคน การอบรมก่อให้เกิดปัจเจกบุคคลที่สมบูรณ์ มีบทบาท
และรับผิดชอบในฐานะพลเมืองดี เปิดสู่คุณค่าแห่งชีวิตและความเชื่อ เป็น
ชายและหญิงที่สามารถให้ความหมายแก่ชีวิตของตนได้ด้วยความยินดี
สำนึกในความรับผิดชอบและความเชี่ยวชาญของตน จึงเป็นการอบรมที่
กลับกลายเป็นประสบการณ์ฝ่ายจิตที่แท้จริงและสัมผัส “ความรักของ
พระเจ้าผู้ทรงจัดหาทุกอย่างสำหรับสิ่งสร้างของพระองค์เป็นการล่วงหน้า
ทรงประทับอยู่เคียงข้างและทรงมอบชีวิตของพระองค์เพื่อปกป้องพวกเขา
โดยไม่หวังสิ่งใดตอบแทน” (พระวินัยชาเลเซียน 20) การจะเลือกการ
อบรมแบบคุณพ่อบอสโกในทุกวันนี้จำต้องคำนึงถึงการเลือกพื้นฐานบาง
อย่าง

2.1. แบ่งปันความไว้วางใจในการอบรม

ยุคของเราจะให้ความไว้วางใจในการศึกษาอบรม จึงได้มีความพยายาม
ที่จะขยายโอกาสการศึกษาอบรมไปถึงทุกคน จึงมีความพยายามต่อเนื่องที่
จะดัดแปลงระบบการศึกษาอบรมให้สามารถตอบรับการท้าทายที่เกิดขึ้นใน
ที่ทำงาน เริ่มตั้งแต่การพัฒนาความรู้และรูปแบบการบริหารสังคม นอกนั้น
ก็มอบหมายเรื่องนี้ให้แก่สถาบันที่เชี่ยวชาญมากขึ้น มีการเน้นวัฒนธรรม

แห่งการสื่อสาร ข้อมูลข่าวสารเชิงวิทยาศาสตร์และการเตรียมความพร้อม
เชิงอาชีพ อีกทั้งมีการขยายความรับผิดชอบไปยังสถาบันครอบครัว สังคม
และรัฐ ยิ่งที่ยิ่งมากขึ้น

ดังนั้น การศึกษาอบรมจึงเป็นกิจกรรมด้านสังคม ซึ่งรับรู้ถึงสิทธิและ
ความต้องการของทุกคน ปัญหาเกี่ยวกับการศึกษาอบรมจึงเป็นความสนใจ
ของทุกคน นักบริหารและนักธุรกิจต่างก็ให้ความสนใจเรื่องนี้เช่นกัน โดย
พื้นฐานแล้ว มันเป็นเรื่องการยอมรับในคุณค่าหนึ่งเดียวของปัจเจกบุคคล
และการที่ปัจเจกบุคคลเป็นศูนย์กลางของวิวัฒนาการทางวัฒนธรรม ชีวิต
สังคมและแม้กระทั่งกระบวนการผลิตด้วย

พระศาสนจักรมีความสนใจเรื่องนี้เช่นกันและมีแนวทางเกี่ยวกับเรื่อง
นี้ค่อนข้างมาก การร่วมมีส่วนในงานด้านการศึกษาอบรมเห็นได้เด่นชัดใน
หลายบริบท ทั้งในด้านการขยายการศึกษาและคุณภาพ ความเชื่อมโยง
ระหว่างการศึกษาที่ดีและการศึกษาอบรมทำให้พระศาสนจักรเห็น
ว่าการศึกษาอบรมเป็นพันธกิจที่อยู่ในหัวใจของภารกิจของพระศาสนจักร
ทำให้พระศาสนจักรเห็นในบทบาทของตนเองและความต้องการที่จะเป็นนัก
อบรม

สิ่งที่เห็นได้ชัดเจนกว่าหมด คือชีวิตของนักอบรมผู้ศักดิ์สิทธิ์ซึ่งได้
ทำให้หน้าที่การศึกษาอบรมเป็นการแสดงออกของความรักของพระเจ้า
ความรักที่พวกเขาที่มีต่อมนุษยชาติที่เห็นเป็นรูปธรรมและเส้นทางแห่ง
ความศักดิ์สิทธิ์ แล้วนั้นก็ยังมีสถาบันและกลุ่มต่าง ๆ ในพระศาสนจักรที่ตาม

เยี่ยงอย่างของพวกเขาและถือว่าการศึกษาอบรมเป็นพันธกิจและรูปแบบชีวิตของตน

คุณพ่อบอสโกและครอบครัวชาวเลเซียนอยู่ในกลุ่มบุคคลเหล่านี้ที่ได้รับแรงบันดาลใจจากนักอบรมผู้ศักดิ์สิทธิ์ พวกเขาต้องการจะตอบรับแรงดลใจที่ลึกซึ้งของบุคคลเหล่านี้และสานต่องานของพวกเขาในปัจจุบันพร้อมกับตอบรับการเชื่อเชิญให้มีการประกาศข่าวดีแบบใหม่

2.2. เริ่มจากคนในฐานะต่ำต้อย

แม้ว่าโดยทั่วไปแล้วจะมีความไวใจในการอบรม แต่เราก็มารู้สึกว่ายังมีช่องว่างระหว่างความปรารถนาและความเป็นไปได้ ระหว่างแถลงการณ์และการนำแถลงการณ์ไปปฏิบัติ ระหว่างเจตนาและการทำให้เจตนาเป็นรูปธรรม ระหว่างสิทธิที่เป็นที่ยอมรับและการให้หลักประกันแก่สิทธิเหล่านี้ ช่องว่างดังกล่าวนี้เราสามารถพบเห็นได้ในหลายบริบท

ดังนั้น สิ่งแรกที่เราจะต้องคำนึงคือการขาดการบริการและเงื่อนไขที่จำเป็นเพื่อการศึกษาอบรม ในตอนเริ่มต้นแห่งสหสวรรค์ที่สาม พื้นที่แห่งแล้งแห่งศึกษาอบรม เป็นเหมือนทะเลทราย ไม่ได้ลดขนาดลงแต่อย่างใด มีแต่ขยายกว้างออกไปเรื่อย ๆ

ทั่วโลก โอกาสของการศึกษาอบรมลดลงอย่างน่าใจหาย ทั้งในแง่การขาดการศึกษาอบรมและในแง่ของจำนวนประชากรที่เพิ่มขึ้น ความขัดแย้ง

ภายใน การหยุดการบริการ การบริหารที่ล้มเหลวและเต็มด้วยความโลภ ตลอดจนความเสื่อมทางสังคมและการเมืองซึ่งทำให้จำนวนประเทศด้อยพัฒนามีมากขึ้น และบุคคลที่ตกเหยื่อแรกคือเยาวชน

นอกนั้นมีการลดโอกาสของการศึกษาอบรมในสังคมที่ก้าวหน้า ซึ่งเห็นได้ชัดในการขาดโอกาสการศึกษาในโรงเรียน การขาดการสนับสนุนจากครอบครัว รูปแบบหลากหลายของการกระทำผิด เยาวชนที่ตกงานและการใช้แรงงานเด็กที่ขาดความเชี่ยวชาญซึ่งมักจะเชื่อมโยงถึงเครือข่ายอาชญากรรมรูปแบบต่างๆ

ในสถานการณ์เหล่านี้ เราเห็นถึงการท้าทายใหม่ เช่นว่า ความต้องการที่จะมีโอกาสการศึกษาอบรมพื้นฐาน การแบ่งความสนใจ เวลาและทรัพยากรให้ทั่วถึง เพื่อให้สิ่งเหล่านี้ขยายไปถึงบุคคลที่ขาดการศึกษาทั้งในพื้นที่และในระดับโลก

ครอบครัวของเรารับคนจนเป็นมรดกตกทอดและได้พยายามทำหลายอย่างในทวีปที่ยากจนอย่างเช่นแอฟริกา เราจึงไม่อาจจะมองข้ามสถานการณ์นี้ไปโดยไม่พยายามแสดงท่าทีเชิงประกาศบางอย่างออกมาให้เห็นเป็นรูปธรรม

2.3. การศึกษาอบรมใหม่

ความกระตือรือร้นที่มีต่อการศึกษอบรมยุคนี้เป็นสิ่งที่ดี แต่ก็ยังมี
ความคลุมเครือในด้านการบริหารจัดการและทิศทางที่ชัดเจน

มีการพูดกันว่า การศึกษอบรมช่วยแต่ละคนให้พัฒนาศักยภาพของ
ตนไปสู่ความเต็มเปี่ยมโดยการอบรมมโนธรรม พัฒนาด้านสติปัญญา ช่วย
ให้เข้าใจเป้าหมายชีวิต กระนั้นก็ดี ยังมีปัญหาและความเข้าใจที่แตกต่าง
ซึ่งก่อให้เกิดความขัดแย้งในการศึกษอบรมอยู่

ปัจจุบันนี้ เราเห็นว่ามีعدمสมดุลระหว่างอิสรภาพและความสำนึก
ในด้านศีลธรรม ระหว่างอำนาจและมโนธรรม ระหว่างความก้าวหน้าด้าน
เทคโนโลยีและความก้าวหน้าด้านสังคม ความไม่สมดุลนี้มีหลากหลายรูปแบบ
เช่นว่า มีการเน้นการมีมากกว่าการเป็น เน้นความอยากครอบครอง
มากกว่าการแบ่งปัน เน้นการบริโภคมากกว่าการเห็นในคุณค่าของสิ่งบริโภค

นี่คือความขัดแย้งกันของตัวเลือกซึ่งหากบุคคลใดบุคคลหนึ่งสามารถ
สร้างความกลมกลืนได้ ก็จะเป็นแหล่งที่มาของพลัง แต่มันจะกลายเป็นตัว
ทำลายหากมันสามารถเปลี่ยนแปลงคุณค่าต่างๆ ในชีวิตได้ โดยเฉพาะ
อย่างยิ่งคุณค่าพื้นฐานซึ่งถูกมองข้ามหรือถูกทำให้หมดความสำคัญลง องค์
ประกอบแห่งโครงสร้าง กระแสวัฒนธรรม และรูปแบบต่างๆ ของชีวิต
สังคมสามารถมีอิทธิพลไปในทิศทางเดียว การศึกษอบรมเรียกร้องให้มี
ท่าทีเชิงบวกแห่งการวินิจฉัย ข้อเสนอและการเป็นประกาศก พ่ออยากจะ

พิจารณาถึงความขัดแย้งเหล่านี้ซึ่งเราต้องให้ความสนใจเพื่อจะได้ฟื้นฟูสิ่งที่ การศึกษาอบรมเสนอให้

2.3.1. ความซับซ้อนและอิสรภาพ

หลายคนมีความรู้สึกที่เราดำเนินชีวิตอยู่ในโลกที่สับสนมากในสิ่งที่ เป็นความดีและสิ่งที่เป็นความชั่ว นักสังคมวิทยาต่างก็พูดถึงความซับซ้อน สถานการณ์สังคมและวัฒนธรรมที่สื่อสารหลายอย่างออกมา อีกทั้งความ หลากหลายของภาษาของสารที่สื่อ ความเข้าใจพื้นฐานของชีวิตโดยมีองค์กร เอกเทศหลากหลายที่สนับสนุน พร้อมกับผลประโยชน์มหาศาลที่ไม่ สอดคล้องอยู่เบื้องหลัง นอกนั้นก็ยังมีองค์กรเป็นทางการที่เสนอภาพของ โลกและภาพของชีวิตมนุษย์อย่างมีอำนาจ รวมทั้งระบบของกฎเกณฑ์ศีล ธรรม ภาพของชีวิตความเป็นอยู่ “รายการ” ของคุณค่าส่วนรวมและบังคับ ให้ทุกคนยอมรับ

ในสถานการณ์เช่นนี้ กระบวนการศึกษาอบรมจึงเป็นเรื่องยากเย็น คนที่เป็นผู้ใหญ่แล้วก็ไม่รู้ว่าพวกเขาเข้าถึงมรดกแห่งวัฒนธรรมที่แน่นอน แล้วหรือยัง ยิ่งไปกว่านั้น เวลาที่จะส่งต่อมรดกนี้ให้ชนรุ่นหลังก็มีน้อย เต็มที่ แถมยังมีว้าวุ่นออกแวกกับเรื่องต่างๆ มากมาย ดังนั้น สิ่งที่พวกเขา สามารถสื่อได้ก็มักจะเป็นสิ่งที่เลื่อมและเสียไปได้ง่ายๆ การศึกษาอบรม

แบบเป็นชุดจึงดูไม่น่าสนใจและไม่สามารถเข้าใจได้แบบครบองค์ เลยยัง
ต้องพยายามเพื่อให้มีการยอมรับ

ผลที่ตามมาที่เห็นได้ชัดคือ ทุกคน โดยเฉพาะอย่างยิ่งชนรุ่นเยาว์ต้อง
ลำบากกับการแสวงหาแนวทางของตนต่อหน้าตัวกระตุ้น ปัญหา ทิศทาง ที่
สังคมหยิบยื่นให้ ประเด็นสำคัญของชีวิตดูจะสับสนและไม่ง่ายที่จะ
ประเมิน

ปัญหาที่ประสบพบเห็นในความพยายามของครอบครัว โรงเรียน
สังคมและสถาบันศาสนาที่จะสื่อคุณค่าทางวัฒนธรรมทำให้ยากแก่การ
วางแผนสำหรับชีวิต เห็นได้จากการที่คนมักจะยอมแพ้เมื่อต้องเผชิญกับ
ความขัดแย้งและความไม่พอใจต่าง ๆ ในความพยายามที่จะทุ่มเทและรักษา
การทุ่มเทระยะยาวไว้ ในการเลื่อนการเลือกต่าง ๆ ในชีวิตออกไป และใน
การที่ไม่สามารถค้นพบบทบาทของตนในสังคม

ปัญหาด้านการอบรมเกี่ยวกับอัตลักษณ์ (identity) ไม่ใช่เรื่องใหม่ ใน
ทุกยุคทุกสมัยเยาวชนต้องเผชิญหน้ากับมันเพื่อให้เข้าถึงอัตลักษณ์ของตน
ในการเลือกที่และบทบาทของตนในสังคม

สิ่งใหม่คือสถานการณ์ของปัญหาในทุกวันนี้ อันที่จริง มืองค์
ประกอบผสมผสานซึ่งทำให้เกิดการได้เปรียบและเสียเปรียบในเวลา
เดียวกัน ในแง่หนึ่งมีหลายอย่างที่เป็นตัวช่วยและมีอิสระมากขึ้น ราวกับ

จะบอกเยาวชนเป็นนัยว่า “จงเลือกและช่วยตัวเอง” ในเวลาเดียวกันก็ มีการสัญญาว่าจะมีความเป็นเอกเทศและข้อเสนอเพื่อทำให้ชีวิตบรรลุความ เต็มเปี่ยม แต่ก็ในรูปแบบโดดเดี่ยว สิ่งที่ขาดไปในทุกวันนี้ไม่ใช่อิสรภาพ แต่เป็นความรู้และความรับผิดชอบ การสนับสนุนและการชี้แนะ

ดังนั้น ในไม่ช้าแต่ละคนจะเผชิญหน้ากับขีดจำกัดของตนและ อุปสรรคที่เกิดขึ้นในสังคมแห่งยุคหลังยุคอุตสาหกรรม นั่นคือ การแข่งขัน และการเลือกสรรในทุกสนาม ทุกตลาดแรงงาน ช่วงเวลาอยู่กับพ่อแม่ยาว ขึ้น โอกาสน้อยนิดเพื่อมีบทบาทในชีวิตสังคม การขาดทางเลือกอื่น

สิ่งนี้ก่อให้เกิดความรู้สึกไม่ปลอดภัยซึ่งทำให้เยาวชนในสังคมของเรา เปราะบางกับการแสวงหาผลประโยชน์ในรูปแบบต่างๆ การ โฆษณาชวนเชื่อของสิ่งผลิตทำให้พวกเขาแทบจะไม่มีทางเลือก ไม่เพียงใน แ่งของสินค้า แต่ในแง่ของรูปแบบด้วย รูปแบบชายและหญิง อุดมการณ์ แห่งความสวยงาม ความสุข ลำดับคุณค่า แนวพฤติกรรมและการมีบทบาท ในสังคม

2.3.2. *อัตวิสัย (subjective) และความจริง*

แนวโน้มสู่อัตวิสัยเป็นกุญแจอีกดอกหนึ่งเพื่อตีความกระแส วัฒนธรรม มันเชื่อมโยงกับการยอมรับความเป็นปัจเจกของแต่ละบุคคล

และคุณค่าแห่งประสบการณ์และชีวิตภายในของเขา แนวโน้มดังกล่าวกำลังแพร่หลายไปในบุคคลที่รู้สึก “เป็นเหยื่อ” ของกฎหมาย ของการยึดเยียด อัตลักษณ์ หรือแนวทางปฏิบัติของสังคมมาเป็นเวลาช้านาน ซึ่งทำให้พวกเขาไม่สามารถแสดงความเป็นตัวตนออกมาได้ กระนั้นก็ดี อัตวิสัยไม่สามารถบรรลุเป้าหมายได้หากขึ้นอยู่กับความนึกคิดของตนฝ่ายเดียว โดยที่ไม่มีการอ้างอิงกับความเป็นจริง กับสังคม หรือกับประวัติศาสตร์

การเน้นแง่ส่วนตัวหรือวิธีการเชิงอัตวิสัยเห็นได้ชัดในเรื่องของศีลธรรมและการอบรมโนธรรม ตัวอย่างที่เห็นได้ชัดอย่างหนึ่งคือเพศ ในเรื่องนี้ ประเด็นต้องห้ามที่สังคมกำหนดไว้ได้หมดสิ้นลงแล้ว และแม้แต่ประเด็นต้องห้ามที่ครอบครัวกำหนดไว้ก็เช่นกัน สังคมดูจะผ่อนปรนมากขึ้น ที่จริง ข่าวสาร ละคร มักจะล้ำเส้นและเสนอให้เห็นพฤติกรรมเบี่ยงเบนอันเป็นผลจากภาวะที่แตกต่างกันไป ประเด็นที่เกี่ยวกับศีลธรรมในแง่มนุษย์ก็มักมีการให้ความสำคัญน้อย หรือไม่ก็มองข้ามไปเฉยๆ แม้กระทั่งในรายการที่เป็นทางการและแพร่หลายไปอย่างกว้างขวาง สิ่งเดียวที่ให้ความสนใจคือความพึงพอใจทางชีวิตเพศโดยไม่ต้องเสี่ยงต่อสุขภาพกายและสุขภาพจิต จึงเป็นการตัดขาดเพศออกจากองค์รวมที่ให้ความหมายและศักดิ์ศรีแก่เพศมนุษย์

การขาดการอ้างอิงกับความจริงนั้นเห็นได้จากแนวปฏิบัติในด้านเศรษฐกิจและกิจกรรมสังคมด้วย บ่อยครั้ง มักจะยึดตัวเองเป็นมาตรฐาน

และใช้การตกลงระหว่างคู่ธุรกิจเป็นหลัก พวกเขาไม่คำนึงถึงความดีของส่วนรวมหรือผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจหรือทางสังคมเสมอไป

คุณภาพของการอบรมจึงขึ้นกับการเชื่อมต่อช่องว่างระหว่างอิสรภาพของการเลือกและการอบรมโนธรรม ระหว่างความจริงเชิงวัตถุวิสัย (objective) และปัจเจกบุคคล ระหว่างผลของการเลือกที่เป็นรูปธรรมและการคอยตรวจสอบอัตวิสัยที่เกินความพอดี และในการเห็นความจริงเชิงวัตถุวิสัยแห่งสถานการณ์และคุณค่าต่างๆ

2.3.3. ผลประโยชน์ของบุคคลและความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันกับผู้อื่น

ความซับซ้อนและอัตวิสัยมีอิทธิพลเหนือความสมดุลระหว่างการแสวงหาผลประโยชน์ของตนและความพร้อมในการเปิดสู่ความต้องการของผู้อื่น

ครั้งหนึ่งเคยมีความคิดว่าการจัดสังคมให้อิสระและยุติธรรมนั้นยังเป็นไปได้ โดยทางกฎหมายและโครงสร้างที่มีภาวะเหมาะสมเพื่อความเป็นอยู่ที่ดีของทุกคน เยาวชนหลายคนทุ่มเทในการเปลี่ยนแปลงสังคมและปลดปล่อยผู้คนให้เป็นอิสระ การเตรียมเพื่อบทบาททางการเมืองเป็นส่วนหนึ่ง

ของการอบรมด้านมนุษยและเป็นการปฏิบัติความเชื่อ จึงเป็นการ
แสดงออกของวุฒิภาวะแห่ง
ความรับผิดชอบและอุดมการณ์สูงส่ง

แต่แล้วก็จบลงด้วยฤดูหนาวแห่งอุดม (utopia) การสิ้นสุดของ
อุดมการณ์ รวมไปถึงโครงการร่วมกัน ปัญหาสังคม และความขัดแย้ง
ระหว่างสถาบันที่ตั้งขึ้น ความแตกต่างด้านการเมืองนำไปสู่การต่อล้อต่อ
เถียง

การเมืองกลายเป็นการบันเทิงและไม่ใช่การบันเทิงที่สร้างสรรค์เสมอไป
แล้วนั้นก็ตามด้วยการสูญเสียความเคารพต่อตนเองและประชาชนเริ่มไม่
พอใจเพราะขาดการมีส่วนร่วม ความชื่นชมในความคิดของส่วนรวมก็หมด
สิ้นลงและไม่มีอะไรสามารถมาแทนที่ได้ ที่สุดก็เหลือแค่ “เศษเล็กน้อย”
ของน้ำใจดีทางสังคมสำหรับมอบให้แก่กันและกัน

ปัจจุบันนี้ เรากำลังดำเนินชีวิตในยุคของ “ตลาด” ในแง่ที่เป็น
ทัศนคติและวิธีการมองของสังคม มุมมองส่วนตัวในกิจกรรมสังคมกลายเป็นใหญ่ สังคมถูกมองว่าประกอบขึ้นด้วยจำนวนคนที่มารวมกัน แต่ละคน
ก็มุ่งแสวงหาผลประโยชน์ของตนเป็นหลัก สร้างความพึงพอใจให้ตนเอง
อย่างไม่มีขอบเขต ความปรารถนาและสิทธิของแต่ละบุคคลเป็นเอก

ในกระแสของการหาความพึงพอใจอย่างไม่สิ้นสุดนี้ แต่ละคนจะไม่
สนใจต่อความต้องการพื้นฐานที่แท้จริง อุดมการณ์ด้านความยุติธรรมใน

สังคมและความเป็นจิตหนึ่งใจเดียวกันกับผู้อื่นกลายเป็นแค่สูตรว่างเปล่า และถูกมองว่าเป็นเรื่องที่ไม่ได้

ดังนั้น หลายคนเห็นว่าในตลาดมีหลักศีลธรรม วัฒนธรรมและกฎหมายที่เป็นอุปสรรคต่อการเติบโตของผู้ใหญ่และเยาวชนทั้งในระดับชาติ และระดับนานาชาติในแง่ของทัศนคติแห่งการร่วมมือกัน

2.4. วุฒิภาวะแห่งความเชื่อของเยาวชนในบริบทนี้

ความซับซ้อน อัตวิสัยและมุมมองแบบปัจเจกนิยมเกี่ยวกับบุคคลมีอิทธิพลอย่างมากต่อเยาวชนในกระบวนการสู่วุฒิภาวะแห่งความเชื่อ ซึ่งประกอบด้วย การเปิดใจ ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน และการยอมรับชีวิตและประวัติศาสตร์อย่างที่เป็นจริง

ทุกวันนี้มีเหตุการณ์สองอย่างที่นำแปลก มีการแพร่หลายของความสำนึกในศาสนาในรูปแบบที่หลากหลาย อันเนื่องมาจากการแสวงหาความหมายในสังคม อีกทั้ง ความเข้าใจลอยๆ เกี่ยวกับมิติแห่งชีวิตที่ไม่อาจจะแสดงออกมาได้ กระนั้นก็ดี เราสังเกตเห็นถึงการขาดเป้าหมายหลักและแรงบันดาลใจ ซึ่งก่อให้เกิดช่องว่างระหว่างประสบการณ์ด้านศาสนา ความเข้าใจชีวิตและการเลือกเชิงศีลธรรม ความจริงฝ่ายศาสนาถูกลดลงมาเป็นความคิดเห็น สิ่งที่พระศาสนจักรมอบให้ก็เป็นปัญหา แม้กระทั่งศาสนบริกร

แต่ละคนหรือตัวแทนของพระศาสนจักรก็เป็นปัญหา คนจึงพากันเลือกใช้บริการเฉพาะที่ตนต้องการ

มีฝ่ายข้างน้อยจำนวนหนึ่งที่ศึกษา มีความสุขและพัฒนาชีวิตคริสตชน ที่มีวุฒิภาวะและแสดงออกมาในความเชื่อ ในความสำนึกในพระศาสนจักร และในการอุทิศตนเพื่อสังคม กระนั้นก็ดี ยังมีเยาวชนจำนวนมากที่ได้ยิน การประกาศข่าวดีแล้วก็หลุดลอยไปจากความเชื่อโดยไม่รู้สึกละเลยแต่อย่างใด ช่วงเวลาการอบรมด้านศาสนาจึงยาวขึ้นและไม่มีใครมั่นใจได้ว่าจะมี เนื้อหาเหมาะสมเพื่อใช้ในการอบรมได้อย่างทั่วถึง

สิ่งเหล่านี้ทำให้ความเชื่อกลายเป็นเรื่องของความชอบพอของแต่ละคน เมื่อตัดขาดจากพื้นฐานมั่นคงแห่งเหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์แห่ง ความรอด ความเชื่อก็เปราะบาง เปิดทางไปสู่บริโภคนิยมที่แต่ละคนนำไป ใช้ตามใจชอบ เช่นนี้ ความเชื่อก็กลายเป็นเพียงแง่หนึ่งของชีวิตและแยกออกมาจากแง่อื่นๆ เป็นเอกเทศ ช่องว่างระหว่างชีวิตและความเชื่อ ระหว่าง ชีวิตและวัฒนธรรมสร้างปัญหาให้เราและแก่เยาวชนกำลังเติบโตขึ้นมาอย่าง น่ากลัว พระศาสนจักรจึงต้องสร้างความสำนึกแห่งการเป็นหมู่คณะที่เข้ม ข้น อีกทั้งทุ่มเทเพื่อสังคมและงานธรรมทูตมากขึ้น

2.5. การตอบรับของครอบครัวชาวเลเซียน

เยาวชนคาดหวังอะไรจากครอบครัวชาวเลเขียนบ้าง? เราได้ใช้ความพยายามแค่ไหนเพื่อตอบสนองความคาดหวังของพวกเขา?

ปัจจุบันนี้มีนักอบรมมากขึ้นเรื่อย ๆ โดยเฉพาะนักอบรมอาชีพ นอกนั้นก็ยังมีนักอบรมไม่เป็นทางการซึ่งไม่มีบทบาทจำเพาะหรือเป็นนักอบรมโดยอาชีพ มีวิธีการอบรมทั้งที่มีการตีพิมพ์แพร่หลายและทั้งที่ไม่เป็นที่รู้จักในกระบวนการอบรม จึงมีหลายคนเลือกและดำเนินการตามสิ่งที่มีเสนอให้หรือไม่ก็ที่ค้นพบด้วยตนเอง ปัจจุบันนี้จึงยากที่จะแต่งตั้งคนหนึ่งคนใดให้ทำหน้าที่อบรมโดยหวังว่าเขาจะสามารถควบคุมกระบวนการอบรมได้ด้วยตนเอง เยาวชนจึงมักแต่งตั้งนักอบรมของพวกเขาเองอย่างเจียบ ๆ เมื่อพวกเขาเปิดจิตใจและหัวใจให้เรา เมื่อพวกเขาอยากจะฟังคำพูดดี ๆ จากเราหรืออยากให้เห็นเราทำในสิ่งที่จะช่วยให้ชีวิตของพวกเขามีความหมาย ความรับผิดชอบนี้จึงอาจจะตกมาถึงใครและในเวลาใดก็ได้

ประสิทธิผลของการอบรมของผู้อบรมที่ได้รับแต่งตั้งเพื่องานโดยเฉพาะกับของนักอบรมสมัครใจทำเองนั้นขึ้นอยู่กับตัวแปรสามอย่าง นั่นคือความน่าเชื่อถือของสิ่งที่ผู้อบรมชี้แนะเกี่ยวกับสถานการณ์ที่เยาวชนดำเนินชีวิตอยู่ การเป็นประจักษ์พยานของตัวนักอบรม และความสามารถในการสื่อสาร

นี่คือสิ่งที่ท้าทายสำหรับผู้ใหญ่ กล่าวคือ การเสนอแนวทางและข้อเสนอแนะให้แก่ผู้รับการอบรมโดยไม่นำพาต่อความซับซ้อนและการเรียกร้อง

ของอัตวิสัยนิยม อีกทั้งไม่เอาแต่ให้คำแนะนำแบบลอย ๆ แต่ต้องนำผู้รับ การอบรมไปสู่สิ่งที่มีความหมายแท้จริงแก่ชีวิตมนุษย์ พร้อมกับความสามารถในการวินิจฉัย เพราะเหตุนี้ ครอบครัวซาเลเซียนจึงให้ความสำคัญ แก่ตัวแปรสามอย่างนี้เป็นพิเศษ

2.5.1. กลับไปอยู่กับเยาวชนด้วยประสิทธิภาพมากขึ้น

คุณพ่อบอสโกได้สร้างรูปแบบชีวิต งานอภิบาล วิธีการอบรม ระบบ และชีวิตจิตของคุณพ่อเมื่ออยู่ท่ามกลางเด็ก ๆ การทุ่มเทแบบจำเพาะเจาะจงของคุณพ่อบอสโกสำหรับงานเพื่อเยาวชนเป็นรูปธรรมในทุกแห่ง และทุกเวลา แม้กระทั่งเมื่อคุณพ่อไม่มีโอกาสคลุกคลีกับเด็ก ๆ เพราะเหตุผลบางอย่างหรือเพราะต้องทำภารกิจบางอย่างที่ไม่เกี่ยวข้องกับเด็ก ๆ โดยตรง หรือในเวลาที่คุณพ่อต้องปกป้องพระพรพิเศษแห่งการเป็นผู้ตั้ง คณะเพื่อรับใช้เยาวชนทั่วโลกอย่างเหนียวแน่นเมื่อมีแรงกดดันจากผู้ใหญ่ ฝ่ายพระศาสนจักรที่ได้รับข้อมูลผิด ๆ ภารกิจซาเลเซียนได้รับการเฉลิม จึง เป็น “ความรักพิเศษ” สำหรับเยาวชน และความรักพิเศษนี้เป็นของขวัญ จากพระเจ้าที่เราต้องใช้สติปัญญาและหัวใจเพื่อพัฒนาและนำไปสู่ความเต็ม เปี่ยม

ซาเลเซียนแท้จะไม่ยอมละทิ้งสนามเยาวชน ซาเลเซียนคือบุคคลที่ รู้จักเยาวชนจากประสบการณ์ส่วนตัว หัวใจเขาเต้นจังหวะเดียวกันกับหัวใจ

เยาวชน ชาเลเซียนดำเนินชีวิตเพื่อเยาวชน ทุ่มตนเองเพื่อแก้ปัญหาของเยาวชน เยาวชนเป็นผู้ให้ความหมายแก่ชีวิตชาเลเซียน กิจการ โรงเรียนชีวิตด้านความรัก เวลาว่าง เวลาพักผ่อนหย่อนใจ ในเวลาเดียวกัน ชาเลเซียนคือผู้เชี่ยวชาญด้านเยาวชนทั้งทางทฤษฎีและทางประสบการณ์แห่งชีวิตซึ่งช่วยให้เขาค้นพบความต้องการแท้จริงของเยาวชนและสร้างงานอภิบาลเยาวชนที่สอดคล้องกับความต้องการแห่งกาลเวลา

ความซื่อสัตย์ต่อภารกิจของเราจะมีประสิทธิผลแท้จริงหากเราเข้าถึงวัฒนธรรมปัจจุบัน พร้อมกับกระแสความนึกคิดและท่าที เรากำลังเผชิญหน้ากับการท้าทายที่ใหญ่มากซึ่งเราต้องรู้จักสังเกตเชิงวิเคราะห์ พิจารณาตรวจสอบวัฒนธรรมอย่างลึกซึ้ง อีกทั้งสามารถชื่นชมกับสถานการณ์เชิงจิตวิทยา ในบริบทเช่นนี้ การสื่อสารเชิงอบรมต้องเลือกเส้นทางการสื่อสารที่เหมาะสม

สิ่งแรกที่เราทำคือ สนใจและค้นคว้าร่วมกัน แทนที่จะใช้แต่วิธีการแก้ปัญหาที่เตรียมไว้แบบสำเร็จรูปแล้ว นอกนั้นต้องมีการเสวนาในทุกระดับ แทนที่จะยึดถือแค่บางข้อมูล ต้องมีความโปร่งใสและการอธิบาย แทนที่จะเสนอความจริงแค่ครึ่งเดียว

ในความพยายามที่จะเข้าถึงภาพรวมของโลก เยาวชนมักจะฟัง มีปฏิกิริยาโต้ตอบ ไตร่ตรองและทดลอง พวกเขารู้สึกเหมือนกับอยู่ในตลาด

ณ ที่ซึ่งพวกเขาเห็นราคาและคุณภาพของสิ่งที่นำมาเสนอให้และพวกเขาสามารถเลือกได้ตามใจชอบ การเป็นประจักษ์พยานและคำพูดที่สามารถให้แสงสว่างและความหวัง ก็จะได้รับความสำเร็จเป็นพิเศษ

นักอบรมแห่งอนาคตต้องเป็นผู้ที่รู้จักใช้ศาสตร์และมุมมองหลากหลาย เพื่อเลือกสรรคุณค่าและมาตรฐานที่จะช่วยเอื้อให้ผู้รับการอบรมสามารถพัฒนาได้อย่างต่อเนื่อง ในการอบรมสู่คุณค่านี้เองที่ผู้อบรมต้องเปิดโอกาสให้ผู้รับการอบรมร่วมมือบทบาทในกระบวนการการอบรมด้วย แทนที่จะเรียกร้องให้พวกเขาอ่อนน้อมเชื่อฟังอย่างเดียว

เมื่อต้องเรียกร้องก็ต้องเรียกร้องด้วยความเด็ดขาด กระนั้นก็ดี อย่าพอใจแค่การตอบสนองแบบเห็นทันตา ซึ่งจะทำให้ผู้รับการอบรมมีวิสัยทัศน์คับแคบและพึงพอใจอยู่แค่นั้น

ในเวลาเดียวกัน การที่ผู้รับการอบรมร่วมรับผิดชอบในการอบรมด้วย ก็จะเป็นการช่วยพวกเขาให้พัฒนาตนได้ดีขึ้น ผู้รับการอบรมต้องนำสิ่งที่ได้รับจากการอบรมมาทำให้เป็นของตนเองและหาข้อสรุปสำหรับตนทั้งโดยทางประสบการณ์และการไตร่ตรอง ในกระบวนการอบรมนั้น เมื่อใดที่เยาวชนกลายเป็นผู้มีบทบาทมากกว่าจะเป็นฝ่ายรับอย่างเดียว เมื่อนั้นเขาก็จะสำนึกในสิ่งที่เขาได้รับในการอบรมและเขาจะรักษามันไว้ตลอดชีวิตด้วยความหวงแหน

แล้วนั้นก็มืองค์ประกอบสำคัญของรูปแบบของการสื่อสาร นั่นคือ สถานการณ์แวดล้อม ปัจจุบันนี้มีการให้ความสำคัญแก่สิ่งที่เรียกว่า “พื้นที่ชีวิต” ควบคู่ไปกับสถาบันการอบรม สถาบันการอบรมทำการอบรมผ่านทางโครงสร้าง โปรแกรม บทบาท กฎวินัย แต่ก็ยังไม่สามารถตอบสนองความต้องการความหมายและความสัมพันธ์ที่เยาวชนเรียกร้องได้ ในขณะที่ “พื้นที่ชีวิต” เอื้อให้มีความรู้สึกเป็นธรรมชาติ มุ่งความสนใจไปในทุกสิ่งที่ดีงาม การแบ่งปันอย่างอิสระ มิตรภาพ การยอมรับกันและกัน อุดมการณ์ ภาษาสัญลักษณ์ โครงการ ฯลฯ เราจึงได้แต่หวังว่าครอบครัว หมู่คณะคริสตชน กลุ่มต่างๆ อีกทั้งสถานที่ที่เยาวชนมาชุมนุมกันและโรงเรียนจะมีลักษณะของ “พื้นที่ชีวิต” ได้ในที่สุด

เมื่อพูดกับสมาชิกแห่งครอบครัวชาวเลเซียน พ่อมักจะพูดว่าคุณพ่อ บอสโกได้สร้างระบบการสื่อสารแบบครบวงจร อาทิ ในศูนย์เยาวชนมีบรรยากาศเป็นธรรมชาติและการแสดงออกอย่างเป็นอิสระ ที่ซึ่งแต่ละคนมีบทบาทที่ชัดเจนและมีความสัมพันธ์กันแบบไม่เป็นทางการ มีโปรแกรมสำหรับทุกคน พร้อมกับเปิดโอกาสสำหรับการสร้างสรรค์ ทั้งในระดับบุคคล และในระดับกลุ่ม

ในศูนย์เยาวชนแห่งแรกที่บ้านปีนาร์ดี เราเห็นได้ถึงแนวความคิดพื้นฐานบางอย่างที่คุณพ่อบอสโกเล็งเห็น ซึ่งภายหลังมีความหมายที่ลึกซึ้งในระดับมนุษย์และในระดับคริสตชน อาทิ

- โครงสร้างยึดหยุ่นได้ ซึ่งเชื่อมโยงพระศาสนจักร สังคมเมืองและลูก ๆ ของชาวบ้านเข้าด้วยกัน เป็นเหมือนกับ “สะพาน”
- ความเคารพและการเห็นในคุณค่าของชนชั้นกรรมกร
- ศาสนาเป็นพื้นฐานของการอบรมตามหลักคำสอนคาทอลิกซึ่งส่งทอดมาถึงคุณพ่อบอสโกผ่านทางบรรยากาศของวิทยาลัยสงฆ์ (Convitto)
- ความเกี่ยวโยงลึกซึ้งระหว่างการอบรมด้านศาสนาและการพัฒนามนุษย์ ระหว่างคำสอนและการอบรม ในเวลาเดียวกันก็เป็นการผสมผสานระหว่างการอบรมและการอบรมสู่ความเชื่อ ความสวด คล้องระหว่างความเชื่อและชีวิต
- ความตระหนักที่ว่าการสอนเป็นวิธีเพื่อจุดประกายให้แก่จิตใจ
- การอบรม เช่นเดียวกับการสอนคำสอน ที่ช่วยพัฒนาในทุกด้าน ด้วยขีดจำกัดของเวลาและทรัพยากรที่มี

การสอนอ่านสอนเขียน สำหรับผู้ที่ไม่เคยมีโอกาเข้าโรงเรียน การหางานสำหรับบางคนมีติดตามพวก

เขาตลอดสัปดาห์ จัดกิจกรรมสำหรับกลุ่มและให้การ ดูแลกันและกัน...

- การใช้และการเห็นในคุณค่าของเวลาว่าง

- ความรักใจดีซึ่งเป็นรูปแบบการอบรมโดยทั่วไปและเป็นรูปแบบของการดำเนินชีวิตเยี่ยงคริสตชน
เมื่อมองในแง่นี้ ศุนย์เยาวชนเป็น “สูตร” ที่เรายังคงนำมาประยุกต์ใช้ได้ในทุกสถานการณ์และในทุกโครงการสร้างของการอบรม

2.5.2. มารณรงค์ “พลเมืองซื่อสัตย์” กันใหม่

การคำนึงถึง คุณภาพทางสังคมของการอบรม มีอยู่แล้วตั้งแต่สมัยคุณพ่อบอสโก แม้จะยังไม่มี การนำไปประยุกต์ใช้เท่าที่ควร จึงน่าจะเป็นแรงจูงใจให้เราสร้างประสบการณ์แห่งการอุทิศตนเพื่อสังคมในความหมายที่กว้างออกไป ซึ่งจำเป็นต้องมีการไตร่ตรองให้ลึกซึ้งทั้งในระดับทฤษฎีโดยเน้นเนื้อหา มนุษย์ เยาวชน การพัฒนาประชาชน พร้อมกับนำหลักการด้านมนุษยวิทยา เทววิทยา วิทยาศาสตร์ ประวัติศาสตร์มาเป็นองค์ประกอบ ทั้งในระดับประสบการณ์และการไตร่ตรองระดับส่วนตัวและระดับหมู่คณะด้วย ในบริบทซาเลเซียน สมัชชาครั้งที่ 23 ได้มีการกล่าวถึง “มติสังคมแห่งความรัก” และ “การอบรมเยาวชนไปสู่การอุทิศตนและการมีส่วนร่วมในชีวิตสังคม” “ซึ่งเป็นแผนกที่เรามักจะมองข้ามหรือถือว่าไม่เกี่ยวกับเรา”⁸

บทบาทการอบรมในชีวิตสังคมนั้นรวมไปถึงความสำนึกแห่งการอบรม นโยบายการอบรม คุณภาพการอบรมชีวิตในสังคม ในวัฒนธรรมด้วย

ใครก็ตามที่เกี่ยวข้องกับการอบรมมักจะพยายามสร้างอิทธิพลผ่านทางระบบการเมือง เพื่อจะได้เข้าไปมีบทบาทในพื้นที่ต่าง ๆ ตั้งแต่ในด้านพัฒนาเมือง การท่องเที่ยว การกีฬา ไปถึงระบบการสื่อสารวิทยุ-โทรทัศน์ ซึ่งมาตรฐานการตลาดจะเป็นตัวกำหนดเสียส่วนใหญ่

นอกนั้นยังมีแง่ของการอบรมและนโยบายด้านเยาวชน มีความตื่นตัวด้านความสนใจและการต่อสู้เพื่อไม่ให้ปัญหาเร่งด่วนตกไปอยู่ลำดับรอง ๆ รวมไปถึงแง่การป้องกัน คุณภาพของระบบการอบรมแบบสอดคล้องประสานความหลากหลายของโอกาสการศึกษาอบรมตามความจำเป็นของแต่ละบุคคล ความเสมอภาคด้านเศรษฐกิจ การเปิดโอกาสให้คนที่ตกขอบกระบวนการศึกษาอบรม เป็นต้น

ในเวลาเดียวกัน รูปแบบชีวิตสังคมและการเมืองก่อให้เกิดบทเรียนประจำวันที่น่าสนใจมากซึ่งผู้ใหญ่และเยาวชนสามารถเรียนรู้ได้ตลอด เราอาจจะพูดได้ว่าคงไม่มีประโยชน์อันใดที่สถาบันการศึกษาอบรมจะสอนให้นักศึกษาถือกฎหมายถ้าในสังคมมีการใช้มาตรฐานแห่งมโนธรรมแบบหลวม ๆ เพราะมาตรฐานดังกล่าวสร้างความตระหนักรู้และรูปแบบพฤติกรรมให้เสร็จสรรพ จึงยากที่จะส่งเสริมความสำนึกในความยุติธรรม ถ้าผู้บริหารบ้านเมืองเอาแต่ฉ้อราษฎร์บังหลวงและใช้ความประนีประนอมเป็นนโยบาย ยากที่จะ

สอนความเคารพต่อบุคคลถ้าการอภิปรายเต็มด้วยความระวาง หลอกลวง และทะเลาะกันเป็นประจำ การอบรม ชีวิตสังคมและการเมืองแทบจะเป็น อันหนึ่งอันเดียวกัน และหากจะปรับปรุงอย่างใดอย่างหนึ่งก็ต้องออกแรง ปรับปรุงอย่างอื่น ๆ ด้วย

สุดท้าย จากมุมมองของการอบรม นอกจากการดำเนินชีวิตอยู่ด้วยกันในสังคมและการเมืองแล้วยังมีเรื่องของวัฒนธรรมด้วย วัฒนธรรมให้ แรงบันดาลใจและสื่อความหมายให้ทุกอย่างและแทรกซึมเข้าไปในความ นึกคิดจิตใจอย่างเงียบ ๆ อีกทั้งก่อให้เกิดรูปแบบชีวิตขึ้นมาด้วย ดังนั้น เพื่อจะกำหนดให้สิ่งใดสิ่งหนึ่งเป็นคุณค่า การริเริ่มอย่างเดียวยังไม่พอ แม้ จะมีการริเริ่มจำนวนมาก มีทั้งคนที่ได้รับแรงบันดาลใจและมีใจกว้าง แต่ยัง ต้องมีความนึกคิดร่วมกันเพื่อยึดเหนี่ยวและนำไปสู่จุดหมาย อันที่จริง วัฒนธรรมไม่เพียงแต่จะเกี่ยวข้องกับเจตนาและข้อเสนอแนะของบุคคล เท่านั้น แต่เกี่ยวข้องกับการจัดพลังที่หมู่คณะมีอยู่ให้เป็นระบบและสมเหตุ สมผลด้วย บางครั้งก็ยังคงมีความขัดแย้งระหว่างการกระทำของ ปัจเจกบุคคลกับทัศนคติของส่วนรวม ระหว่างการริเริ่มของบุคคลกับการกระทำของส่วนรวม ระหว่างการปฏิบัติและพื้นฐานของการปฏิบัติ เลยทำให้ ความใฝ่ฝันของแต่ละบุคคลเป็นคนละอย่างกับประสบการณ์ประจำวันที่เขา ต้องจำยอม

2.5.3. มารณรงค์ “คริสตชนดี” กันใหม่

คุณพ่อบอสโกซึ่งเต็มด้วยความร้อนรนต่อวิญญูณ ได้เข้าใจถึงความ
กำกวมและอันตรายของสถานการณ์สังคมในสมัยของท่าน จึงได้ตอบรับ
การทำทนายและพบวิธีการใหม่เพื่อต่อต้านความชั่วตามที่สภาพของ
วัฒนธรรมและเศรษฐกิจจะอำนวยให้

เราจะสร้าง “คริสตชนที่ดี” แบบคุณพ่อบอสโกได้อย่างไร? ทุกวันนี้
เราจะรักษาองค์ประกอบมนุษย์และคริสตชนของโครงการริเริ่มที่เคยมี
ประสิทธิผลในเชิงศาสนาและอภิบาลให้พ้นจากอันตรายแบบเก่าและใหม่
ของศาสนนิยม (fundamentalism) ได้อย่างไร? เราจะเปลี่ยนการอบรมด้าน
ศาสนาในรูปแบบที่เคยทำมาเป็นประเพณีให้เป็นการอบรมเพื่อดำเนินชีวิต
แห่งอัตลักษณ์ของแต่ละคนในบริบทศาสนา วัฒนธรรมและชาติพันธุ์ที่
หลากหลายได้อย่างไร? ในขณะที่วิธีการอบรมแบบใช้ความนอบนอบอิงคำ
สอนของศาสนาเป็นหลักกำลังจะผ่านพ้นไป เราจะใช้วิธีการอบรมไปสู่
อิสรภาพและความรับผิดชอบของบุคคล โดยมุ่งไปสู่การสร้างนิสัยที่เข้ม
แข็งที่เอื้อให้สามารถตัดสินใจได้อย่างอิสระและมีวุฒิภาวะ เปิดสู่การเสวนา มี
บทบาทในสังคมโดยไม่คิดแค่ทำตัวให้สอดคล้องกับคนอื่น แต่มีจุดยืนของ
ตนเองได้อย่างไร?

นี่คือการค้นพบกระแสเรียกมนุษย์และการช่วยมนุษย์ให้ดำเนินชีวิตใน
ความเป็นตัวตนอย่างแท้จริงอย่างสร้างสรรค์ ซึ่งคริสตชนสามารถช่วยได้
อย่างมีคุณค่า

อันที่จริง คริสตชนรู้ว่ามนุษย์และความสัมพันธ์ตัวต่อตัวเป็นตัวบ่งบอกธรรมชาติของมนุษย์ ซึ่งไม่หมายถึงความต่ำต้อยหรือการต้องพึ่งพาใคร หากแต่ชี้ให้เห็นความรักที่ให้เปล่า ๆ และสร้างสรรค์ของพระเจ้า ความเป็นอยู่ของมนุษย์เป็นของขวัญจากพระเจ้า มนุษย์มีความสัมพันธ์กับพระเจ้าและต้องคอยตอบรับการเรียกของพระเจ้า เมื่อใดก็ตามที่ออกนอกความสัมพันธ์นี้ ชีวิตมนุษย์ก็ไร้ความหมาย ผู้ที่มนุษย์สำนึกถึงและปรารถนาโดยไม่รู้ตัวคือพระเจ้าผู้สูงสุด ซึ่งไม่ได้แตกต่างจากเขาหรือเป็นแค่อะไรที่ลอย ๆ แต่เป็นแหล่งที่มาแห่งชีวิต และทรงเรียกเขาไปพบพระองค์

ในพระคริสตเจ้า มนุษย์พบความหมาย พระคริสตเจ้าผู้ทรงสำนึกในความเป็นพระบุตรพระเจ้า และแสดงออกมาด้วยคำพูดและรูปแบบชีวิตพระ-มนุษย์ของพระองค์ ทรงช่วยให้มนุษย์เข้าใจตนเองและเป้าหมายชีวิตได้อย่างแท้จริง

เราได้รับการสถาปนาให้เป็นบุตรพระเจ้าในพระคริสตเจ้าและได้รับเรียกให้ดำเนินชีวิตแห่งบุตรพระเจ้าในช่วงเวลาแห่งประวัติศาสตร์ นี่คือความจริงและเป็นของขวัญอย่างหนึ่งที่มีความหมายมากซึ่งมนุษย์ต้องเข้าใจให้ได้ กระแสเรียกแห่งการเป็นบุตรพระเจ้าไม่ใช่ความหรูหราที่เพิ่มเติมมาให้ หากแต่เป็นส่วนหนึ่งแห่งความเต็มเปี่ยมของมนุษย์ เป็นเงื่อนไขที่ขาดไม่ได้เพื่อจะบรรลุถึงความจริงแท้และความเต็มเปี่ยม เป็นการทำให้ความต้องการพื้นฐานที่สุดของมนุษย์ได้รับการตอบสนองอย่างน่าพอใจ เป็นองค์ประกอบสำคัญแห่งการเป็นสิ่งสร้างของพระเจ้า

ผู้ที่ให้การอบรม -พ่อแม่ เพื่อน ผู้นำเยาวชน- ต่างก็สำนึกว่าตนต้องเป็นประจักษ์พยานและเป็นเพื่อนผู้เผยความเป็นไปได้ต่าง ๆ ของชีวิตให้แก่ผู้รับการอบรมโดยโยงความสำนึกนี้ไปถึงแหล่งที่มาและเป้าหมายของชีวิตซึ่งช่วยให้ชีวิตเติบโต เหนือสิ่งอื่นใด ต้องจัดหาผู้ที่รับการอบรมสามารถพูดคุยด้วย ในเวลาเดียวกันก็เป็นประจักษ์พยานแห่งการประทับอยู่ของพระเจ้า

ในเยาวชนแต่ละคนมีการเสวนาที่เร้าลับกับคนหรือสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่มาถึงเขา อาจจะมาจากภายนอกหรือจากภายในของพวกเขา ซึ่งเขาเห็นว่าเป็นการเรียกร้อง เป็นพระพรชทาน หรือเป็นคำอธิบายอย่างหนึ่ง และเช่นนี้ ทีละเล็กทีละน้อย พวกเขา ก็จะเข้าถึงความรู้สึกของตนเอง สามารถสร้างภาพลักษณ์ของชีวิตตนโดยที่พวกเขาต้องทุ่มเทพลังทั้งหมดที่มีและเล่นบทบาทของพวกเขาอย่างเต็มที่

ผู้อบรม ไม่ว่าจะเชิงอาชีพหรือไม่ก็ตาม ได้รับเรียกให้เสนอสิ่งที่พวกเขาเห็นว่าดีที่สุดและดำเนินชีวิตด้วยความหวังแห่งอนาคต รวมทั้งตัวแปรที่ยังไม่อาจจะรู้ได้ พวกเขาต้องสนใจในบุคคลที่กำลังเติบโตท่ามกลางความไม่แน่นอน อันที่จริง พระเจ้าทรงประสงค์ให้แต่ละบุคคลมองเห็นพระองค์ในตัวเอง และในกระบวนการแห่งการเติบโตพระองค์ก็ทรงแสดงองค์ด้วยความชัดเจนมากขึ้น ถ้าทุกอย่างเป็นไปได้ด้วยดี พวกเขาจะสามารถมีบทบาทในประวัติศาสตร์ในฐานะผู้ที่ “มาจากพระเจ้า” ผู้ที่รู้ตัวว่ามีความ

สัมพันธ์ฉันลูกกับพระเจ้า แล้วพระองค์จะทรงทำให้เขาเป็นเครื่องหมาย
ทรงชีวิตแห่งการประทับอยู่ของพระองค์

3. ส่งเสริมสิทธิมนุษยชน โดยเฉพาะอย่างยิ่งของ เยาวชน

เราเป็นทนายและผู้รักษาพระพรพิเศษแห่งการอบรมที่มุ่งไปสู่การส่งเสริม
วัฒนธรรมแห่งชีวิต และส่งเสริมโครงสร้างที่กำลังเปลี่ยนแปลง ด้วย
เหตุนี้เอง เรามีหน้าที่ส่งเสริมสิทธิมนุษยชน ประวัติศาสตร์ครอบครัวชาวเล
เขียนและการแผ่ขยายอันรวดเร็วแม้กระทั่งในบริบทวัฒนธรรมและศาสนา
ที่ต่างไปจากที่เราถือกำเนิดมาเป็นประจักษ์พยานให้เห็นว่าระบบการ
ป้องกันของคุณพ่อบอสโกยังสามารถเอื้อการอบรมเยาวชนในทุกบริบทและ
สามารถเป็นเวทีเพื่อการเสวนาของวัฒนธรรมใหม่แห่งสิทธิและความเป็น
น้ำหนึ่งใจเดียวกันกับผู้อื่น ความจริงที่ว่าแต่ละบุคคลมีศักดิ์ศรีและสิทธิ
เท่าเทียมกันคือเหตุผลสนับสนุนให้พระศาสนาจักรให้ความสำคัญและทุ่มเท
เพื่อคนจน

ในบริบทนี้เอง เราพึงนำคำแนะนำของคุณพ่อบอสโกแก่ธรรมทูตแรก
มาอ่านและนำมาประยุกต์ใช้ในปัจจุบัน “จงให้ความเอาใจใส่คนป่วย
เยาวชน คนแก่และคนจนเป็นพิเศษ แล้วพวกท่านจะรับพระพรจากพระเจ้า

และความมีน้ำใจของมนุษย์”⁹ สำหรับชาวเลเซียน การอบรมสิทธิมนุษยชน โดยเฉพาะสิทธิของเยาวชน เป็นหนทางดีที่สุดที่จะปฏิบัติระบบการป้องกันได้ในบริบทที่แตกต่างกัน ในเวลาเดียวกันก็จะเป็นการส่งเสริมการพัฒนา มนุษย์อย่างครบองค์ สร้างโลกที่มีความเท่าเทียม ชอบธรรม และน่าอยู่มาก ขึ้น สิทธิมนุษยชนจะเป็นภาษาเพื่อการพูดคุยเกี่ยวกับวิธีการอบรมของเรา และนำการอบรมนี้เข้าสู่วัฒนธรรมต่าง ๆ ในโลก

3.1. สิทธิมนุษยชนและศักดิ์ศรีบุคคล

สิทธิมนุษยชนคือสิทธิของทุกบุคคลในฐานะที่เป็นมนุษย์ โดยไม่คำนึงถึงเชื้อชาติ ศาสนา ภาษา สถานที่เกิด วัยและเพศ เป็นสิทธิพื้นฐานสากล ซึ่งจะฝ่าฝืนและขาดไม่ได้ สิทธินี้ไม่มีการจารึกในแผ่นดินจึงมีวิวัฒนาการอย่างต่อเนื่อง สิทธิพลเมืองและการเมืองย้อนกลับไปสมัยการปฏิวัติของฝรั่งเศส (1789) การเรียกร้องอิสรภาพพื้นฐานที่ประชาชนส่วนมากยังไม่มี อาทิ สิทธิในชีวิต ความเคารพต่อร่างกาย อิสรภาพทางความคิด การแสดงออก การเข้าสมาคม การมีส่วนร่วมในการเมือง นอกจากนี้ ยังมีการประกาศสิทธิในด้านเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรมในปี 1948 อาทิ สิทธิ การศึกษา การทำงาน บ้านเรือนที่อยู่อาศัย สุขภาพอนามัย เป็นต้น แล้วนั้นก็ยังมีสิทธิของประชาชนในการกำหนดชีวิตของตนเอง มีสันติภาพ การพัฒนา ความมั่นคงของระบบนิเวศ ควบคุมทรัพยากรของชาติ ปกป้องสภาพแวดล้อม เป็นต้น ที่สุดก็ยังมีสิทธิที่เกี่ยวข้องกับความเคารพต่อ

บุคคลที่สัมพันธ์กับการวางแผนครอบครัว ด้านจริยศาสตร์ชีวิตและเทคนิค การสื่อสารสมัยใหม่

เราต้องยอมรับว่าความเคารพต่อสิทธิมนุษยชนเป็นความรับผิดชอบแรกของเรา นำเสียดายว่าการละเมิดสิทธิมนุษยชนกลายเป็นเรื่องธรรมดาแห่งชีวิตประจำวันไปเสียแล้ว และวิธีการป้องกันการละเมิดที่ใช้กันอยู่ก็ยังไม่เพียงพอที่จะจัดการละเมิดดังกล่าว ในสถานการณ์เช่นนี้เราจึงต้องทำทุกอย่างเพื่อให้มีความเคารพต่อศักดิ์ศรีมนุษย์

คำสอนของพระศาสนจักรยืนยันว่าการตีความและการปกป้องสิทธิมนุษยชนอย่างถูกต้องขึ้นอยู่กับความเข้าใจเกี่ยวกับมนุษยวิทยาซึ่งคำนี้ถึงมิติต่าง ๆ แห่งการเสริมสร้างบุคคล อันที่จริง สิทธิมนุษยชนทุกอย่างต้องสอดคล้องกับศักดิ์ศรีของแต่ละบุคคล จึงต้องตอบสนองความต้องการพื้นฐาน การใช้อิสรภาพ ความสัมพันธ์กับผู้อื่นและกับพระเจ้า จึงต้องเป็นสากล ที่พบเห็นได้มนุษย์แต่ละคนและทุกคน ชายและหญิง เด็กและคนชรา คนรวยและคนจน คนสบายดีและคนป่วย

3.2. ภารกิจสากลเขียนและสิทธิของเด็ก

ในการปราศรัยที่ Campidoglio ในกรุงโรม เมื่อวันที่ 27 พฤศจิกายน 2002 ในหัวข้อเรื่อง “ก่อนที่จะหายไป ให้เราช่วยเยาวชนผู้เป็นอนาคตของโลก” พ่อพยายามเสนอระบบป้องกันจากมุมมองของการส่งเสริมเด็กชาย

และเด็กหญิงแต่ละคนให้ได้รับการอบรมและได้รับการกอบกู้ในทุกด้านจาก มุมมองของคริสตศาสนาโดยเฉพาะการเปลี่ยนสังคมให้ดีขึ้นเพื่อจะได้ไม่มี เด็กคนใดตกขอบสังคม เหนืออื่นใด พ่อเสนอระบบป้องกันในแง่ของ ความสำนึกในความรับผิดชอบของผู้รับการอบรมที่จะเปลี่ยนจากผู้ได้รับการ ปกป้องไปสู่ผู้รับผิดชอบสิทธิที่ตนมี พร้อมกันนั้นก็สำนึกในสิทธิของผู้ อื่น เป็นการเตรียมตัวเพื่อจะเป็นพลเมืองในอนาคต กล่าวคือ พลเมืองที่ ซื่อสัตย์และคริสตชนที่ดี พ่อขอนำบางส่วนของคำปราศรัยมาแบ่งปันกับ พวกท่าน ณ ที่นี้

“สถานการณ์เยาวชนในภาคพื้นต่าง ๆ ของโลกน่าเป็นห่วงมาก เยาวชนจำนวนมากเสี่ยงกับการตกขอบสังคม เสียงร้องของพวกเขาไม่มีใครสนใจ เป็นเสียงร้องไปถึงมโนธรรมของสังคมที่แสวงหาโลกาภิวัตน์ด้าน เศรษฐกิจ แต่ไม่ทำอะไรเพื่อพัฒนาประชาชนและส่งเสริมศักดิ์ศรีของมนุษย์ แต่ละคน

นี่คือการท้าทายทุกวันนี้ เยาวชนที่ตกขอบสังคมและการแสวงผล ประโยชน์จากเยาวชนทั่วโลก

วัยรุ่นที่เร่ร่อนอยู่ตามถนนและรวมตัวกันเป็นก๊วนเป็นเหล่า

วัยรุ่นที่ถูกเกณฑ์เป็นทหาร

วัยรุ่นที่ถูกทำทารุณกรรม

วัยรุ่นที่เป็นทาสแรงงาน

วัยรุ่นที่ "ไม่เป็นใครสักคน"

วัยรุ่นที่อยู่ในคุก
วัยรุ่นที่ถูกบังคับให้บริจาคอวัยวะและพิการ
วัยรุ่นที่ยากจนและตกขอบสังคม
วัยรุ่นที่อาศัยอยู่ตามท่อระบายน้ำเสีย กินอยู่ตามถนน
วัยรุ่นที่ป่วย
วัยรุ่นที่อพยพและเป็นกำพร้า
เยาวชนที่...

สถานการณ์น่าสมเพชต้องกระตุ้นความสำนึกของทุกคน ในตอนท้ายของสมัชชาคณะชาเลเซียนครั้งที่ 25 เราได้ส่งคำขอร้องไปยังทุกคนที่มีหน้าที่รับผิดชอบเยาวชนว่า “ก่อนที่จะสายเกินไป ให้เราช่วยเยาวชนซึ่งเป็นอนาคตของโลกไว้” และนี่คือคำขอร้องของพ่อในฐานะผู้สืบตำแหน่งคุณพ่อบอสโก

ต่อหน้าสถานการณ์น่าเศร้าของความทุกข์ยากลำบากของเยาวชน เราชาเลเซียน ‘ยืนหยัดอยู่เคียงข้างเยาวชน เพราะเราเชื่อมั่นในพวกเขา ในน้ำใจดี ในการศึกษา ในการพยายามหนีความยากจน ในการกำอนาคตไว้ในมือของพวกเขา ดังที่คุณพ่อบอสโกเคยเชื่อมั่นในพวกเขา...เราอยู่เคียงข้างเยาวชนเพราะเราเชื่อถึงคุณค่าของพวกเขาแต่ละคน เชื่อในความรับผิดชอบที่จะสร้างโลกอีกแบบหนึ่งและเหนืออื่นใด เชื่อในคุณค่าของการอบรม’¹⁰ ให้เราลงทุนทุกอย่างในงานเพื่อเยาวชน

ให้เราทุ่มเทการอบรมของเราในระดับโลก ด้วยการทำเช่นนี้เราจะสามารถเตรียมอนาคตที่ดีให้แก่โลกได้ ครอบครัวชาวเลเซียนจึงนำความมั่งคั่งแห่งระบบการอบรมที่เราได้รับเป็นมรดกจากคุณพ่อบอสโกมาใช้เพื่อ การนี้ นั่นคือ ระบบการอบรมแบบป้องกัน

ระบบป้องกันนี้เป็นระบบที่คำนึงถึงการป้องกันความชั่วด้วยการให้การอบรม ทว่า ในเวลาเดียวกันก็คำนึงถึงการช่วยเยาวชนให้สร้างบุคลิกของตนเองขึ้นมา เป็นการให้ชีวิตใหม่แก่คุณค่าที่พวกเขาไม่เคยได้รับและนำมาพัฒนาเนื่องจากต้องอยู่นอกขอบสังคม อีกทั้งค้นพบแรงบันดาลใจในการดำเนินชีวิตที่มีความหมายด้วยความยินดี ด้วยความรับผิดชอบและด้วยความชำนาญ

นอกนั้น ระบบป้องกันเชื่อมั่นว่ามิติศาสนาของบุคคลคือคุณภาพที่ประเสริฐและมีความหมายอย่างยิ่ง ดังนั้นเป้าหมายทั้งหมดของระบบนี้คือชี้นำเยาวชนแต่ละคนให้รู้ถึงกระแสเรียกแห่งการเป็นบุตรของพระ พ่อ คิดว่านี่คือสิ่งที่ทำให้ระบบป้องกันของคุณพ่อบอสโกสามารถครอบคลุมการอบรมเยาวชนทุกวัยที่ยากจนและรับอันตรายในด้านจิตวิทยาและสังคม ตั้งแต่วัยเด็กไปจนถึงวัยหนุ่มสาว

นี่คือประสบการณ์ที่มีความหมายมากของการร่วมกันสร้าง “พลเมืองที่ซื่อสัตย์และคริสตชนที่ดี” นั่นคือ ผู้สร้างสรรค์เมือง ผู้มีบทบาทและรับผิดชอบ ผู้สำนึกในศักดิ์ศรีของตนโดยมีแผนการสำหรับชีวิต เปิดสู่มิติ

เหนือธรรมชาติ เปิดสู่ผู้อื่นและเปิดสู่พระเจ้า”

3.3. เสนอความคิดเดียวกันในภาษาแห่งสิทธิมนุษย

ชน

รายการละเมิดสิทธิมนุษยชนที่พ่อกกล่าวถึงข้างต้น ทำให้เราเห็นได้ชัดเจนว่า ทุกวันนี้ในการอบรม เราต้องอุทิศตนเพื่อส่งเสริมสิทธิและศักดิ์ศรีมนุษยชนเป็นหลัก

ก่อนอื่น พึงสังเกตว่าหัวข้อเรื่องการอบรมสิทธิและศักดิ์ศรีพื้นฐานของมนุษย์นั้นเกี่ยวข้องกับคำขวัญสองอันก่อนที่เน้นความสำคัญของบทบาทครอบครัวในการอบรมและการส่งเสริมสิทธิมนุษยชน อีกทั้งการปกป้องและส่งเสริมชีวิตเป็นอันดับแรก

ในแง่นี้ การอบรมต้องมีเป้าหมายอยู่ที่การสร้าง วัฒนธรรมแห่งสิทธิมนุษยชน ที่สามารถนำมาพูดคุย โน้มน้าวและปกป้องการละเมิดสิทธิมนุษยชน แทนที่จะเน้นแค่มาตรการลงโทษหรือปราบปราม จึงต้องเลยจากการประณามการละเมิดที่ผ่านมาไปสู่การป้องกันไม่ให้เกิดการละเมิดขึ้นอีก

ในแง่นี้ การอบรมสิทธิมนุษยชนต้องมีหลายมิติและมีแนวการอบรม
ยาวจนให้เป็นพลเมืองซื่อสัตย์ มีบทบาท และรับผิดชอบ สามารถผสม
ผสานสิ่งที่เป็นหลักการข้อกำหนด การรู้และการเป็น และผนึกเข้ากับความ
รู้และการอบรมบุคลิกภาพ

การอบรมสิทธิมนุษยชนเป็นกิจกรรมซึ่งประกอบด้วยการยืนยัน
ความรับผิดชอบ การวิเคราะห์อย่างจริงจัง การรับข้อมูล การให้ความสนใจ
และความสำคัญของข้อมูลจากสื่อต่างๆ ดังนั้น การอบรมสิทธิมนุษยชนจึง
เป็นการอบรมที่ต้องต่อเนื่องในแต่ละวัน

วิธีการที่ใช้เพื่อการอบรมจำต้องมียุทธศาสตร์อย่างน้อยสามมิตินี้

- มิติความรู้ กล่าวคือ ความรู้ การคิดเชิงวิพากษ์วิจารณ์ การจับ
ประเด็น การตัดสินใจ ซึ่งคุณพ่อบอสโกมักจะเรียกว่า “เหตุผล”
- มิติความรัก กล่าวคือ การออกแรง การมีประสบการณ์ การสร้าง
ความเป็นมิตร ความเมตตา ซึ่งคุณพ่อ
บอสโกเรียกว่า “ความรักใจดี”
- มิติแห่งน้ำใจ ซึ่งนำไปสู่พฤติกรรมที่มีแรงบันดาลใจจากศีลธรรม
การเลือกและการทำ
ซึ่งคุณพ่อบอสโกเรียกว่า “ศาสนา”

3.4. *อบรมตัวเราเองเพื่ออบรมแต่ละบุคคลและสังคม ทั้งครบ : การพัฒนามนุษย์*

ระบบป้องกันและจิตตารมณ์ของคุณพ่อบอสโกเรียกร้องเราให้
ออกแรงมากขึ้น ทั้งในแง่ปัจเจกบุคคลและแง่หมู่คณะเพื่อมุ่งไปสู่การ
เปลี่ยนแปลงสถานการณ์ยากจนและด้อยพัฒนาโดยทำตัวเราเป็นผู้ส่งเสริม
การพัฒนามนุษย์และผู้อบรมสู่วัฒนธรรมแห่งสิทธิมนุษยชนและศักดิ์ศรี
แห่งชีวิตมนุษย์

สิทธิมนุษยชนคือการพัฒนามนุษย์ การอบรมสิทธิมนุษยชนจึงเป็นวิธี
การที่นำไปสู่การพัฒนาแต่ละคนและของทุกคน เพื่อจะทำให้โลกมีความ
เสมอภาค ยุติธรรมและน่าอยู่มากขึ้น

เราแต่ละคน ในฐานะที่เป็นนักอบรมและมีมุมมองชีวิตแบบคริสตชน
ซึ่งเคยดลบันดาลใจคุณพ่อบอสโก ต้องปกป้อง ส่งเสริมและมีบทบาทใน
การส่งเสริมสิทธิมนุษยชน

เพราะเหตุนี้ เราต้องเข้าใจในหลักการพื้นฐานของสิทธิมนุษยชนจาก
มุมมองชาเลเซียนเพื่อจะได้เห็นถึงการท้าทายของสิทธิมนุษยชนในยุคของ
เรา

นี่คือประเด็นที่เราต้องพิจารณา

- องค์กรรวมของบุคคลและการประยุกต์หลักของการแบ่งแยกไม่ได้และการพึ่งพากันในสิทธิพื้นฐานของ
แต่บุคคล ทั้งในด้านการเป็นพลเมือง วัฒนธรรม ศาสนา เศรษฐกิจ
การเมืองและสังคม

- การอบรมให้เป็นพลเมืองซื่อสัตย์และการประยุกต์หลักของความรับผิดชอบที่แตกต่างกันในการ

 - ส่งเสริมและปกป้องสิทธิมนุษยชน

- หนึ่งต่อหนึ่ง และการใช้หลักการของความสนใจต่อเยาวชน

- เยาวชนเป็นศูนย์กลางในฐานะผู้มีบทบาทและผู้มีส่วนร่วม อีกทั้งการประยุกต์ใช้หลักแห่งการร่วม

 - บทบาท

- “แค่เธอเป็นเด็กพ่อก็รักมากแล้ว” และการประยุกต์ใช้หลักการไม่เลือกที่รักมักที่ชัง

- “พ่ออยากให้เธอมีความสุขเวลานี้และเสมอไป” ซึ่งคำนึงถึงบุคคลทั้งครบและการประยุกต์หลักของ

 - การพัฒนาองค์กรรวมของมนุษย์ ด้านจิตใจ ด้านสังคม ด้านวัฒนธรรม ด้านเศรษฐกิจ ด้านการเมือง

 - และด้านสังคมของเยาวชน

3.5. เนื้อหาที่คุณบอสโกใช้ในการอบรมเด็กต้องมุ่งไปถึง

ก. การพัฒนาบุคลิกภาพ พรสวรรค์ จิตใจและความสามารถของเด็กไปสู่ความเต็มเปี่ยม

ข. การพัฒนาความเคารพสิทธิมนุษยชนและอิสรภาพพื้นฐาน อีกทั้งปฏิญญาแห่งองค์การสหประชาชาติ

ค. การพัฒนาความเคารพต่อบิดามารดา อีกทั้งอัตลักษณ์ชายหรือหญิงของเด็ก ภาษาและคุณค่า คุณค่า

ประจำชาติที่เด็กดำเนินชีวิตอยู่ คุณค่าแห่งถิ่นฐานบ้านเกิดเมืองนอน คุณค่าของอารยธรรมที่แตกต่างออกไป

ง. การเตรียมเด็กให้มีความรับผิดชอบต่อชีวิตในสังคมอิสระ ในจิตตารมณ์แห่งความเข้าใจกัน สันติ การ

ยอมรับกัน ความเท่าเทียมทางเพศ และมิตรภาพระหว่างประชาชนชาติพันธุ์ กลุ่มระดับชาติ กลุ่ม

ศาสนา อีกทั้งท้องถิ่นต้นกำเนิด

จ. การพัฒนาและความเคารพต่อสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติ

สิ่งเหล่านี้มีบรรจุอยู่ในข้อที่ 29 ของ “อนุสัญญาแห่งองค์การสหประชาชาติว่าด้วยสิทธิของเด็กและเยาวชน” ที่การประชุมองค์การสหประชาชาติประกาศรับรองในวันที่ 20 พฤศจิกายน 1989 และมี 192 ประเทศร่วมรับรอง

สิ่งที่ผู้อบรมพึงหลีกเลี่ยงคือ การถือว่าสิทธิมนุษยชนเป็นแค่รายการของแนวความคิดหรือมองว่าการอบรมด้านสิทธิมนุษยชนเป็นแค่หลักการที่นำมาใช้เพื่อตีความตัวบทกฎหมาย

เราเห็นด้วยกับความคิดที่กว้างกว่านั้น นั่นคือ การเรียนรู้ด้านสังคม-พลเรือน การส่งเสริมให้มีประสบการณ์ การรับผิดชอบ และการมีส่วนร่วมในบทบาทและในความรับผิดชอบ

การอบรมสิทธิมนุษยชน หรือ “สิทธิมนุษยชนแห่งวัฒนธรรมเชิงป้องกัน” ซึ่งเป็นการป้องกันการละเมิด หลุดลอยจากวงการแคบๆ ของทนายและนักกฎหมาย เพื่อเปิดไปสู่ทุกคน ที่พร้อมจะเปิดรับและสร้างการเสวนาระหว่างวัฒนธรรมที่มีพื้นฐานอยู่บนสิทธิมนุษยชน

อันที่จริง สิทธิมนุษยชนไม่ใช่เป็นเรื่องของกฎหมายหรือเนื้อหาปรัชญาศาสตร์อย่างเดียว แต่ครอบคลุมไปถึงทุกวิชา สามารถอธิบายและนำมาพูดคุยกันในบริบทของวิชาใดวิชาหนึ่งได้ ไม่ว่าจะเป็นววิชา

ประวัติศาสตร์ ภูมิศาสตร์ ภาษาต่างประเทศ วรรณกรรม ชีวะวิทยา ฟิสิกส์
ดนตรี หรือเศรษฐศาสตร์

สิทธิมนุษยชนจึงไม่ใช่วิชาหนึ่งต่างหาก แต่เป็นหัวข้อที่สอดประสาน
กับทุกวิชา สิทธิมนุษยชนจึงต้องเป็นองค์ประกอบสำคัญของการอบรม
ฝึกฝนผู้อบรมให้ทันสมัย ทั้งแบบทางการหรือไม่ทางการ เพื่อให้ นักอบรม
พัฒนาและเสนอเหตุผลแรงจูงใจและมิติตั้งสองด้านของเนื้อหาวิชาต่าง ๆ

หากเรายังเข้าใจว่าการสอนคือการที่ผู้สอนป้อนข้อมูลและผู้เรียนเป็น
ฝ่ายรับเนื้อหา เราก็คงจะสอนสิทธิมนุษยชนไม่ได้ สิทธิมนุษยชนไม่ใช่เป็น
วิชาที่ใช้สอนหรือยัดเยียดให้ แต่ต้องอบรมด้วยการเสวนา ถกเถียงและ
การไตร่ตรองส่วนตัว

ในแง่ที่สิทธิมนุษยชนเป็นเนื้อหาวิชาหนึ่ง เราสามารถใช้ศิลปะ การ
ละคร ดนตรี การเต้นรำ การวาดเขียน บทกวี...เพื่อถ่ายทอดให้ผู้เรียน
คุณพ่อบอสโกได้ประดิษฐ์คิดค้นวิธีการสำหรับเรื่องนี้

หากกระบวนการอบรมมีพื้นฐานอยู่ในแรงจูงใจภายในของผู้อบรม
ระบบป้องกันก็กลายเป็น “ชีวิตจิต” หากมีการเน้นเสาทักสามอย่างแห่ง
เหตุผล ศาสนาและความรักใจดี ระบบป้องกันก็กลายเป็นการบำเพ็ญจิต
กรอบแห่งคุณค่า และแผนการชีวิต หากเน้นไปที่ความสัมพันธ์ระหว่างผู้
อบรมและผู้รับการอบรม ระบบป้องกันนำไปสู่มิติแห่งการบำเพ็ญจิต หาก

เน้นไปที่แผนการชีวิตของผู้รับการอบรม ระบบป้องกันคือการประกาศข่าวดี เนื่องจากการมุ่งไปสู่การเป็นพลเมืองที่ซื่อสัตย์และคริสตชนที่ดี ดังที่เอกสาร “Christifideles Laici” กล่าวไว้ว่า *เป็นการดำเนินชีวิตพระวรสารในขณะที่ทำให้พระวรสารสามารถรับใช้คนและสังคมได้*

สรุปแล้ว ระบบป้องกันเปลี่ยนทั้งผู้อบรมและผู้รับการอบรมให้เป็นผู้มีความสำนึกในความรักพิศชอบที่จะปกป้องและส่งเสริมสิทธิมนุษยชนเพื่อการพัฒนาบุคคลและโลก

หากจะเปลี่ยนชื่อพระดำรัสของพระสันตะปาปา เปาโล ที่ 6 “Populorum Progressio” ฟังคิดที่น่าจะเป็น “การอบรมไปสู่การปกป้องและส่งเสริมสิทธิมนุษยชนคือชื่อใหม่ของสันติภาพ”

การอบรมด้วยหัวใจของคุณพ่อบอสโกคือการส่งเสริมชีวิตของเยาวชนไปสู่ความเต็มเปี่ยมแห่งศักดิ์ภาพ โดยเฉพาะ เยาวชนที่ยากจนและด้อยโอกาสกว่าหมด การส่งเสริมสิทธิของเยาวชนจึงประกอบด้วย

ก. *รื้อฟื้นการตัดสินใจที่จะร่วมมือบทบาทในหมู่คณะในสนามงานจำเพาะ*
การอบรมแบบหมู่คณะซาเลเซียนเรียกร้องให้เราสร้างจิตตารมณ์แห่งความเป็นหนึ่งเดียวกันในอุดมการณ์การอบรมของคุณพ่อบอสโก โดยรู้ว่าเราควรจะร่วมมือกับบุคคลที่เกี่ยวข้องกับการอบรมในสถาบันต่าง ๆ พร้อมกันนั้นก็สร้างจิตสำนึกให้พวกเขาเห็นถึงสาเหตุที่ทำให้เยาวชนต้อง

ตกขอบสังคมและถูกใช้เพื่อผลประโยชน์ พร้อมกันนั้นก็ช่วยสร้างแรงบันดาลใจสนับสนุนงานของพวกเขา อีกทั้งให้การสร้างสรรค์เพื่องานด้านการอบรมด้วย เพื่อทำเช่นนี้ได้ ต้องจัดให้มีการอบรมสำหรับผู้อบรมอย่างต่อเนื่อง

ข. รื้อฟื้นวิธีการอภิบาลให้ชัดเจน

กิจการซาเลเซียน ไม่ว่าจะทำในสถานการณ์ใด ต้องมุ่งช่วยแต่ละบุคคลให้รอดเป็นหลัก นั่นคือ ช่วยให้คนรู้จักพระเจ้าและมีความสัมพันธ์เยี่ยงบุตรกับพระองค์โดยยอมรับพระเยซูเจ้าผ่านทางศีลศักดิ์สิทธิ์ของพระศาสนจักร เมื่อซาเลเซียนเลือกทำงานเพื่อเยาวชนและเด็กยากจนโดยเริ่มต้นจากจุดที่เยาวชนเป็นและโอกาสที่พวกเขามีเพื่อจาริกสู่ความเชื่อ ในการฟื้นฟูสภาพ การอบรมและการพัฒนาบุคคล เราต้องตั้งเป้าหมายไปที่ความรอดของผู้รับการอบรม โดยเริ่มต้นจากแนวทางทั่วไปแล้วค่อยทีค่อยชัดขึ้นสำหรับผู้ที่มีความพร้อม ทุกคนมีสิทธิที่จะรู้จักและเข้าถึงพระเยซูเจ้า จึงต้องมีการประกาศพระเยซูเจ้าโดยไม่มีการบังคับ ในเวลาเดียวกันก็ไม่ควรละเลยปล่อยให้โอกาสผ่านไปโดยไม่พูดถึงพระเยซูเจ้าให้เยาวชนรับรู้

สรุป

สำหรับปีนี้ พ่อคงไม่สรุปด้วยนิทาน แต่ด้วยเรื่องที่เราค่อนข้างจะคุ้นเคย หรือจะพูดอีกนัยหนึ่งสรุปด้วย “ความฝัน” ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นของสิ่งที่เราเป็นและสิ่งที่เราทำ “ความฝัน” ที่เป็นการทรงจำและคำทำนาย โยงถึงอดีตและวางแผนเพื่ออนาคต

“เมื่อตอนอายุเก้าขวบ คุณแม่อยากจะส่งพ่อไปโรงเรียน แต่ก็เป็นเรื่องไม่ง่ายนัก เพราะระยะทางจากบ้านไป Castelnuovo ไกลกว่าสามไมล์ อันโตนิโอ พี่ชายของพ่อไม่ยอมให้พ่อไปเป็นเด็กประจำ ที่สุดก็มีการพบกันครึ่งทาง ในช่วงฤดูหนาวพ่อสามารถไปเรียนที่หมู่บ้าน Capriglio ที่อยู่ใกล้ๆ พ่อจึงได้เรียนวิชาพื้นฐานการอ่านและการเขียน อาจารย์ของพ่อเป็นพระสงฆ์ศรัทธาชื่อคุณพ่อ Joseph Delacqua คุณพ่อดูแลพ่ออย่างดี ติดตามการเรียนของพ่อ โดยเฉพาะการเรียนคำสอน ในช่วงฤดูร้อนพ่อทำงานทุกอย่างในท้องถิ่นตามที่พี่ชายต้องการ

ความฝัน

ในวัยนั้นเองพ่อได้ฝัน และความฝันนี้ยังคงฝังอยู่ในความทรงจำของพ่ออย่างไม่รู้ลืม ในฝัน พ่อยืนอยู่ในสนามหญ้ากว้างใกล้บ้าน มีเด็ก ๆ กำลังวิ่งเล่นอยู่ บางคนหัวเราะ บางคนง่วนกับการละเล่นต่างๆ แต่ก็มี

หลายคนที่กำลังสบถสาบาน เมื่อพ่อได้ยินคำพูดชั่วเหล่านั้น พ่อก็รีบกระโดดเข้าไปอยู่ท่ามกลางพวกเขาและหาทางห้ามทั้งด้วยคำพูดและกำปั้น

ทันใดนั้น มีชายท่าทางสง่างามปรากฏมา แต่งชุดดูสูงศักดิ์ สวมเสื้อคลุมขาว และใบหน้าเป็นประกายจนพ่อไม่สามารถมองหน้าตรงๆ ได้ เขาเรียกชื่อพ่อ พร้อมกับสั่งให้พ่อดูแลเด็กเหล่านี้ เสริมว่า ‘เธอต้องพยายามชนะใจเด็กเหล่านี้ไม่ใช่ด้วยหมัด แต่ด้วยความอ่อนโยนและความรัก เริ่มจากการสอนให้พวกเขาเห็นถึงความน่าเกลียดของบาปและเห็นคุณค่าของฤทธิ์กุศล’ พ่อรู้สึกสับสนและตกใจกลัว จึงได้แต่พูดว่าเป็นแค่เด็กยากจน ไม่มีความรู้ ไม่มีทางพูดเรื่องศาสนาให้เด็กเหล่านี้ได้ ทันใดเด็ก ๆ ก็หยุดหัวเราะ หยุดร้องตะโกนและหยุดสบถสาบาน พวกเขามาล้อมรอบชายผู้ที่กำลังพูดอยู่

พ่อไม่รู้ว่ากำลังพูดอะไรอยู่ ได้แต่ถาม ‘ท่านเป็นใคร? ทำไมมาสั่งให้ผมทำสิ่งที่เป็นไปได้?’

‘ก็เพราะเป็นไปได้นี่แหละ เธอจึงต้องทำให้ได้ด้วยความนอบนอบ และด้วยการศึกษาหาความรู้’

‘แล้วผมจะหาความรู้ได้ที่ไหน ได้อย่างไร?’

‘เราจะให้ครุคนหนึ่ง ครูจะสอนเธอให้ฉลาด ถ้าไม่มีครุผู้นี้ ความฉลาดทั้งหมดก็เป็นแค่ความโง่เวลา’

‘แต่ท่านเป็นใครที่มาพูดเช่นนี้?’

‘เราคือบุตรของผู้ที่แม่ของเธอสอนให้สวดวันละสามเวลา’

‘คุณแม่สั่งไม่ให้ผมพูดกับคนแปลกหน้า นอกจากคนที่คุณแม่จะอนุญาตให้พูดได้ ดังนั้น กรุณาบอกชื่อท่านด้วย’

‘จงไปถามแม่ของหนูว่าเราชื่ออะไร’

‘ทันใด พ่อเห็นสตรีงดงามผู้หนึ่งปรากฏมายืนเคียงข้างเขา เธอสวมเสื้อยาวที่ส่องแสงแวววับเหมือนจะประดับประดาด้วยดาวเล็กใหญ่ คำถามคำตอบยิ่งทำให้พ่อสับสนมากขึ้น เธอจึงเรียกพ่อให้ไปหา จับมือของพ่อด้วยความใจดีและพูดว่า ‘ดูนี่’ พ่อหันไปมองรอบๆ ก็เห็นว่าเด็กๆ หายไปหมด มีแต่ฝูงแกะ สุนัข แมว หมี และสัตว์อื่นๆ มาอยู่ที่นั่น

‘นี่คือสนามงานที่เธอต้องทำ จงเป็นคนสุภาพ เข้มแข็ง และมากด้วยกำลังวังชา สิ่งที่จะเกิดขึ้นกับสัตว์เหล่านี้คือสิ่งที่เธอต้องทำเพื่อลูกๆ ของเรา’

พ่อมองไปรอบ ๆ แทนที่จะเห็นสัตว์ต่าง ๆ ก็เห็นฝูงแกะเชื่อง พวกมันกระโดดและส่งเสียงเหมือนให้การต้อนรับบรูซและสตรีที่ยืนอยู่ที่นั่น

เวลานั้นเอง ในฝันพ่อเริ่มร้องไห้ พ่อขอร้องสตรีผู้นั้นให้อธิบายให้พ่อเข้าใจเพราะพ่อไม่รู้ว่าทุกอย่างนี้หมายถึงอะไร เธอวางมือบนหัวพ่อและพูดว่า “เมื่อถึงเวลาแล้วเธอจะเข้าใจทุกอย่าง”

ทันใด มีเสียงอีกทีกทำให้พ่อตื่นและทุกอย่างอันตรธานไป พ่อสับสนอย่างบอกไม่ถูก มือพ่อเจ็บเพราะการชกต่อยและใบหน้าฟกช้ำเพราะแรงหมัด พ่อพยายามจะไม่หลับทั้งคืนเพื่อได้จดจำหน้าตาของบรูซและสตรีที่พ่อเห็นในฝัน อีกทั้งทุกอย่างได้พูดและได้ยิน

พ่อรีบเล่าเรื่องฝันให้ทุกคนฟัง เริ่มจากพี่ชายทั้งสอง ซึ่งได้แต่หัวเราะด้วยความขบขันในเรื่องราวที่ได้ยิน แล้วนั้นพ่อก็เล่าให้คุณแม่และคุณย่าฟัง แต่ละคนต่างก็ตีความแตกต่างกันไป โยเซฟพูดว่า “เธอจะเป็นคนเลี้ยงแพะ แกะ และสัตว์ต่าง ๆ” คุณแม่ตีความว่า “ใครจะไปรู้ได้ เธออาจจะเป็นพระสงฆ์” ส่วนอันโตนีโอพูดตะคอก “เธอคงจะเป็นหัวหน้าโจรมากกว่า” แต่คุณย่า แม้จะเขียนไม่ได้อ่านไม่ออก แต่รู้เทววิทยาพอที่ฝันจริงเป็นคนสุดท้ายว่า “อย่าไปสนใจมัน”

พ่อเห็นด้วยกับคุณย่า กระนั้นก็ดี พ่อยังไม่สามารถสลัดความฝันไปจากหัวได้ สิ่งที่พ่อจะต้องพูดในภายหลังจะให้ความกระจ่างแก่เรื่องนี้ได้ พ่อได้แต่เก็บเงียบเรื่องนี้ไว้คนเดียว ญาติพี่น้องของพ่อก็ไม่ได้สนใจมันอีกต่อไป แต่เมื่อพ่อไปโรมในปี 1858 เพื่อทูลพระสันตะปาปาเกี่ยวกับคณะซาเลเซียน พระองค์ทรงถามว่าพ่อมีอะไรบางอย่างเหนือธรรมชาติเกี่ยวกับเรื่องนี้หรือไม่ จึงเป็นครั้งแรกที่พ่อพูดถึงความฝันที่พ่อฝันเมื่ออายุเก้าหรือสิบขวบ พระสันตะปาปาทรงสั่งให้พ่อบันทึกความฝันไว้เป็นลายลักษณ์อักษรในทุกรายละเอียดและส่งต่อเพื่อเป็นกำลังใจแก่สมาชิกของคณะที่พ่อเดินทางไปโรมเพื่อดำเนินการ”¹¹

พ่อขออวยพรให้ท่านทุกคนทำให้ความฝันของคุณพ่อบอสโกผู้ตั้งคณะซาเลเซียนเป็นของตนเอง ให้เราทำงานด้วยกันเพื่อทำให้ความฝันเป็นจริงสำหรับเยาวชน โดยเฉพาะเยาวชนที่ยากจน ถูกทอดทิ้ง และอยู่ในอันตราย พร้อมกันนั้น ให้เราฝันใหม่อีกครั้งเพื่อพวกเขา

ขอพระมารดาของพระเจ้าซึ่งเราเริ่มปีแห่งพระหรรษทาน 2008 ในพระนามของพระแม่ ผู้ทรงเป็นมารดาและอาจารย์ของพวกเขา ดังที่พระแม่ได้ทรงเป็นอาจารย์สำหรับคุณพ่อบอสโก เพื่อเราจะได้เรียนรู้จากพระแม่ที่จะมีดวงใจของนักอภิมรณที่แท้จริง

โรม 31 ธันวาคม 2007

Fr. Pascual Chaves

อัคราธิการ

1. AA.VV. *"Il Sistema educativo di Don Bosco tra pedagogia antica e nuova"*, Atti del Convegno Europeo Salesiano sul sistema educativo di Don Bosco, LDC Torino 1974, p. 314
2. P. RUFFINATO, *Educhiamo con il cuore di don Bosco*, in "Note di Pastorale Giovanile", n. 6/2007, p. 9.
3. Cf. G. BOSCO, *Dei castighi da infliggersi nelle case salesiane*, in P. BRAIDO, *Don Bosco educatore. Scritti e testimonianze*, LAS, Roma 1992, p. 340.
4. Cf. P. BRAIDO, *Prevenire non reprimere. Il sistema educativo di Don Bosco*, LAS, Roma 1999, p. 181.
5. Cf. P. BRAIDO, *Prevenire non reprimere. Il sistema educativo di don Bosco*, LAS, Roma 1999, p. 391.
6. Cf. G. BOSCO, *Dei castighi da infliggersi nelle case salesiane*, in P. BRAIDO, *Don Bosco educatore. Scritti e testimonianze*, LAS, Roma 1992, p. 335.
7. Cf. G. BOSCO, *Dei castighi da infliggersi nelle case salesiane*, in P. BRAIDO, *Don Bosco educatore. Scritti e testimonianze*, LAS, Roma 1992, p. 336.
8. Cf. GC23 203-210; 212-214
9. G. BOSCO, *Ricordi ai missionari*, in P. BRAIDO, *Don Bosco educatore. Scritti e testimonianze*, LAS, Roma 1992, p. 206.
10. GC25, 140
11. J. BOSCO, *Memoirs of the Oratory of Saint Francis of Sales from 1815 to 1855*, Translation by Daniel Lyons SDB, Don Bosco Publications, New Rochelle, 1989, pp. 9-10;18-21.